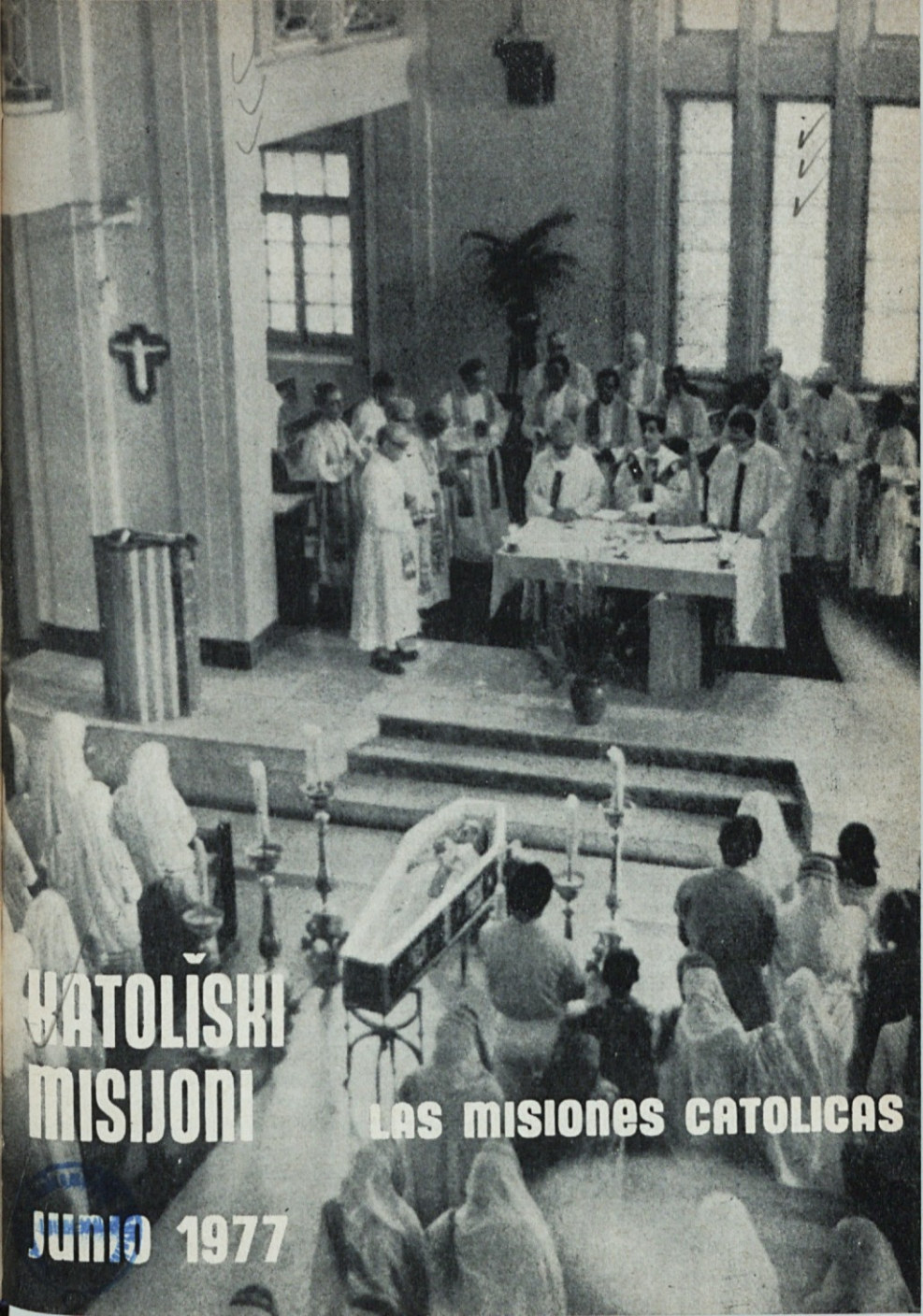

**KATOLŠKI
MISIJONI**

LAS MISIONES CATOLICAS

JUNIO 1977

OBRAS MISIONALES PONTIFICIAS

por mons. Joaquín GOIBURU,

Secretario general de la Pontificia Unión Misionera

Pablo VI ha calificado a esta Jornada Misionera de octubre: de "un acontecimiento de gran relieve en la vida de la Iglesia" (Mensaje para la Jornada Misionera de 1976); de „genial intuición de Pío XI" (Mensaje de 1972); de "gran Día de la Catolicidad" (Mensaje 1976); de "ocasión de hacer sentir su vocación misionera a la Iglesia, a nuestros hermanos en el Episcopado, al clero, a los religiosos y religiosas, a todos los católicos" (Mensaje 1970); de "poderosa e insustituible ayuda para las misiones".

En los trece años que lleva Pablo VI al frente de la Iglesia, ha dirigido 14 Mensajes escritos con ocasión de esta Jornada, explicando el profundo significado y las importantes consignas de la misma. No incluimos aquí sus numerosos discursos al consejo general de las Obras Misionales Pontificias ni sus intervenciones en la plaza de San Pedro en las fechas de su celebración en el mes de octubre.

La catequesis que ha realizado Pablo VI con ocasión de la Jornada Misional de octubre, es digna de todo aprecio por lo que tiene de profunda, de actual, de urgente y de reiterativa. El Papa no se detiene sólo en los grandes principios que inspiran y exigen la actividad misionera de la Iglesia. Desciende también a los problemas más graves y actuales que se oponen a su progreso, tanto en el campo de la evangelización directa como en el de la cooperación. Con textos entresacados de estos Mensajes, puede formarse un pequeño, pero actualísimo y práctico manual de misionología, en el que mucho pudiéramos aprender cuantos estamos comprometidos en la promoción de esta Jornada apostólica y del cual nos debiéramos servir para dar mayor eficacia a nuestra propaganda.

Una celebración de carácter pastoral

He aquí catalogados algunos de los temas que desarrolla Pablo VI en sus Mensajes sobre la Jornada Misionera: La voluntad salvífica universal de Dios; la Iglesia es misionera por naturaleza y por mandato; la vocación misionera de dimensión universal es deber fundamental y permanente del Pueblo de Dios; el Evangelio es el libro misionero por excelencia; los misioneros representan en su apostolado a toda la Iglesia, por tanto, a toda la Iglesia corresponde ayudarles; el anuncio del Evangelio ni ha sido superado ni es facultativo, es claro y terminante designio de Dios y deber fundamental de la Iglesia, proclamado solemnemente por el Concilio; la misión no se opone a la libertad religiosa; la actividad misionera de dimensión universal es instrumento de renovación de toda comunidad eclesial; la Iglesia, depositaria única de toda la verdad religiosa, debe llevarla a todos los pueblos; la Evangelización ayuda al desarrollo humano, aunque no se confunde con él; los signos de los tiempos abren caminos nuevos al universalismo misionero; el universalismo misionero es parte integrante y esencial de toda pastoral eclesial eficaz; las Obras Misionales Pontificias son instrumento principal del Papa y de los obispos para la cooperación misionera de dimensión universal.

(Sigue.)

OČETOVA BESEDA

Ce bëremo v slovenskem listu, da je nenaravno delati za misijone, ako doma še nismo dela opravili, potem se upravičeno smemo vprašati: Kdaj pa bo doma delo tako do kraja opravljeno, da bomo smeli delati za misijone?

Papež Pavel VI. misli povsem drugače. Kateri misijonski delavec bi si upal zapisati to besedo, če je ne bi rekel in zapisal tisti, ki ima karizmo učitelja, karizmo Kristusovega namestnika. Pavel VI. v svoji poslanici za misijonsko nedeljo trdi: „Tako sodelovanje vesoljnega značaja (misijonsko sodelovanje) ni le dolžnost vsega božjega ljudstva, ampak je tudi važnejše od sodelovanja pri katerem koli drugem delu.“

Papež gleda pred seboj vesoljni načrt Cerkve, ki ni novotarija kakšnih misijonskih priganjačev, ampak je Kristusov načrt. Zato prav trdi, da pri tem niso prizadeti le "vsi udje telesa Cerkve, ampak tudi vse njene skupnosti in ustanove".

Prav, vsi moramo imeti ljubezen in skrb za domačo Cerkev. A pri tem ne smemo pozabiti, da je naša dolžnost: skrb in ljubezen do Cerkve, ki naj v misijonskih pokrajinah šele nastaja. Cerkev je ena. Ne sega samo do območja domačega zvonika, ampak je vesoljna.

Tistim, ki imajo strah, da bo domača Cerkev na izgubi, če bo preveč misijonsko delala, papež zatrjuje: "Le pri takem sodelovanju za celoto bo tudi vsak posamezni ud našel poroštvo za svoje lastno odrešenje, njegovo rast in popolnost". In kakor posamezni ud, tako vsaka skupnost in vsaka ustanova.

Cele knjige bi mogli napisati, kako je ravno misijonsko delo poživilo krščansko življenje posameznih škofij. Ravno škofije, ki so se odzvale pozivu Pija XII. v poslanici „Dar vere" in svoje duhovnike poslale v misijone, so doživele porast duhovniških poklicev. Redovne družbe, ki skoparijo z misijonskimi poklici — pa naj bo izgovor še tako tehten — same sebe obsojajo na umiranje. To ni teorija, o tem priča življenje.

Ko so v milanski župniji svetega Luka uvedli misijonsko nedeljo vsak mesec, je za delo zagrabila zlasti mladina, ki vsak mesec dva tedna posveti praktičnemu delu za misijone. In rezultat: starši te mladine se zahvaljujejo, ker njihovi otroci iz mesca v mesec postajajo boljši. In vsa župnija se prenavlja in ta blagodejen vpliv že sega preko meje župnije. V velikodušnosti se Bog ne da prekositi!

PRED DOBRIM LETOM JE UMRL

Prav je, da se ob letu smrti spomnimo enega najpomembnejših slovenskih misijonarjev, o. Stanka Poderžaja S.J., ki je po 47 letih neprestanega misijonarjenja v Bengaliji (Indija) umrl v Kalkuti 24. aprila lanskega leta, star 72 let.

Ob njegovi smrti smo v našem listu objavili obmrtni članek o o. Poderžaju izpod peresa njegovega sobrata in somisijonarja o. Jožeta Cukaleta. Tu pa za obletnico pokojnikovega odhoda v večnost objavimo na naslovnici strani fotografijo njegove pogrebne maše v cerkvi zavoda sv. Ksaverija v Kalkuti, na teh straneh pa najprej posmrtni članek o pokojnem, ki ga je napisal bengalski hrvaški misijonar jezuit o. Gabrić, in pa spomine slovenskega sobrata o. Janeza Ehrlicha iz Kalkute na svoja srečanja s pokojnim in podatke o dokončanju njegove zadnje hiše božje.

OČE STANKO PODERŽAJ (24. 5. 1904 - 23. 4. 1976)

Samo mesec pred njegovo smrtjo sem ga srečal pred šolo svetega Ksaverija, na njegovem motornem kolesu. Bilo je v torek ob devetih dopoldne. Bil je točen, kakor vedno: čisto kakor samo oče Poderžaj. Bil je to njegov tedenski obisk k svojemu duhovnemu vodju in opravlki v Kalkuti. Mogel bi kontrolirati svoj koledar in naravnnavati svojo uro po gibanju očeta Poderžaja. Bil je zgled redovnika, navdušen duhovnik, neutrudljiv delavec prav do konca.

Stanko je bil Slovenec, rojen v Ljubljani, Jugoslaviji. Vstopil je v družbo 12. avgusta leta 1922, prišel v Indijo decembra 1929 in bil posvečen v duhovnika v Kurseongu 21. novembra 1932. Kot mlad jezuitski magister je bil moj učitelj telovadbe v Travniku na Hrvaškem. Že tam je bil tak, kakršnega smo potem poznali tukaj: vesten, točen, strikten. Bil je strog s samim seboj in tudi z drugimi. Zato je imel mnogo občudovalcev, a ne toliko ožjih prijateljev. S svojim množčevilnim dopisovanjem in s številnimi članki v časopisju si je pridobil mnogo zvestih prijateljev in našel veliko dobrotnikov, katere je v Jugoslaviji, Severni in Južni Ameriki obiskal leta 1974, po dvainštiridesetih letih bivanja v Indiji.

Človek skoraj ne bi mogel verjeti, kako neizmerno energijo je imel, ta pa je temeljila na globoki vernosti in apostolskem navdušenju. Kako dobro se mu je podal vzdevek „mogočni atom“! Kamorkoli je šel, in bilo je mnogo mest, na katera je šel v svojih sedeminštiridesetih letih, ki jih je prežival v Indiji, še danes stojijo rezultati njegove „atomske energije“: realni monumenti njegove gorečnosti, vzdr-

žljivosti in skoz in skoz solidnega dela. Ne kot dušni pastir ne kot stavenbenik ni bil zadovoljen s polovičarstvom. Med zidovjem šol in cerkva je znal organizirati in utrditi močna župnijska občestva.

Ko je bil župnik v Raghampurju, (1936-1945), je pozidal šolo in zavod sv. Jožefa, zgled za tedanji čas. V Khariju, kjer je bil za župnika od 1946 do 1956, je popolnoma prenovil šolo in župnišče. To delo je začel pokojni pater Sedej. Isto je napravil pri Chandannagarju, kjer je župnikoval od 1957 do 1963. Zatem je bil naprošen, da nadzoruje gradnjo nove šole sv. Ksaverija v Durgapurju (1966-1967). Znova je bil župnik v Khariju (1968-1969). Zatem pa je bil dve leti pri sv. Janezu, Sealdah, Kalkuta, umirajoči župniji, kateri je prinesel novo življenje, ko je odkril veliko število „neznanih“ katoličanov. Lepo je obnovil jezuitsko pokopališče. (Ali je mislil na to, da bo tako kmalu prišel nazaj tja k svojemu zadnjemu počitku?)

Njegovo največje darilo škofiji naj bi bila nova župnija v Kalyanpurju s svojo mogočno „katedralo“.

Kot dekan 24. Parganasa med leti 1943-1953 je bil svojim sodelavcem znan po svoji gorečnosti, po svojih velikopoteznih načrtih, po svoji vestni točnosti in svojem spominu, urejenosti (včasih nas je navadne smrtnike nekoliko nerviral). Res je, pater Stanko ni prizanašal drugim, toda še manj je prizanašal samemu sebi.

Besede sv. Pavla mi prihajajo na misel: „Dober boj sem dobojebal, tek dokončal, vero ohranil. Odslej mi je pripravljena krona pravice...“

SPOMINI

Prvič sem srečal p. Stanka Poderžaja leta 1937, ko sem prišel v Indijo. Tedaj je on bil župnik misijonske postojanke Raghampur. Že prej sem mnogo o njem bral („Bengalski misijonar“, „Katoliški misijoni“). Sedaj sem ga osebno videl in čeprav le za nekaj ur. A sem takoj spoznal, kako je sposobno in večče opravljal misijonsko delo.

Bolje sem spoznal p. Poderžaja, ko sem mu bil nekaj mesecev za kaplana, dvakrat: leta 1944 v Raghampurju, leta 1947 v Khariju. Bil je res strog s seboj in z drugimi, toda pravičen. Zmoti se lahko vsak človek, a vsak tega ne prizna. Toda p. Poderžaju ni bilo pod častjo, da se je opravičil, da ne rečem prosil odpuščanja, kadar se mu je dokazalo, da nima prav.

Pozneje, posebno ko je misijonaril v Kalyanpurju, me je skoraj vsak teden vsaj na kratko obiskal, kadar je prišel v Kalkuto po opravkih. Žal se ne morem prav izraziti pri obujanju spominov: Toda eno je gotovo: p. Stanko Poderžaj je bil velik misijonar, kakor si ga je sam ljubi Bog želel.

Res je, da je mnogo in dobro zidal. A ni se zgubil v materialnem delu. Glavno so mu bile duše. Koliko je zanje skrbel! Koliko jih je privedel h Kristusu! In to ne v naglici, marveč po temeljiti pripravi, pred sprejemom, a tudi pozneje. Mnogo je bral, a ne samo za osebno korist. Mislil je na nedeljsko pridigo, da svoje vernike prav podkuje

v krščanski veri in pravilno svetuje mnogim, ki so prišli k njemu med tednom na misijonsko postajo s svojimi težavami. Ker je p. Poderžaj dobro znal bengalščino in poznal indijsko mentaliteto, je imel tudi mnogo prijateljskih stikov z drugoverci in še na ta način širil božje kraljestvo.

(J. E., 2. 5. 1977)

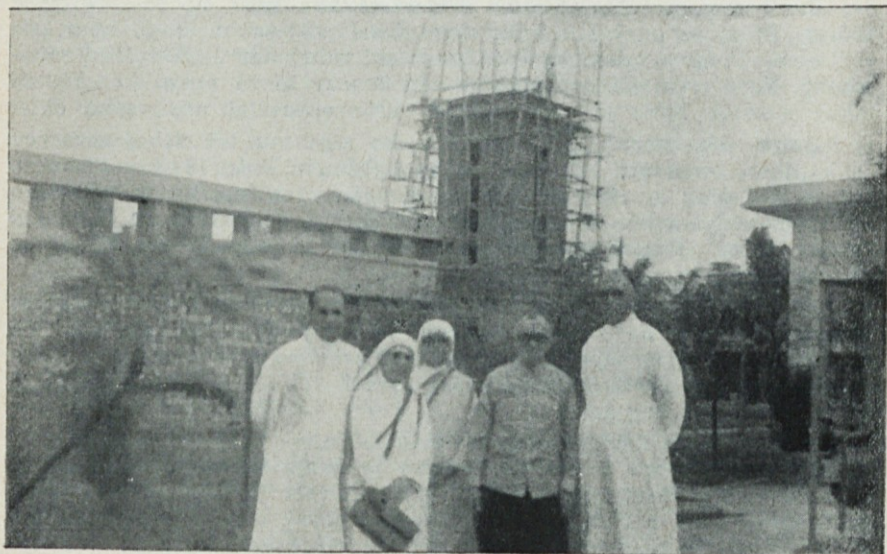
KAKO SE JE DODELALA ZADNJA CERKEV P. PODERŽAJA

Ob smrti p. Stanka Poderžaja (23. aprila 1976) je bila cerkev v Kalyanpurju že pokrita. A znotraj je bilo še vse nedokončano. Nekaj dni po njegovi smrti je prišel tja generalni vikar kalkutske nadškofije, mons. A. de Lastic, da vidi, kako in kaj. Bil sem zraven. Tedaj še ni bilo novega župnika. Kalyanpur je upravljal semeniški duhovnik za nekaj tednov. A generalni vikar je takoj naročil, da se vse naredi tako, kakor je imel rajni p. Poderžaj v načrtu.

Kmalu nato je bil določen za stalnega župnika Kalyanpurja domačin iz južne Indije (Kerala), p. Stephen P., S.J. Novi župnik se je takoj zavzel za delo pri cerkvi. V teku nekaj mesecev je delo srečno končal, tako da je kalkutski nadškofof, kardinal Picachy, mogel posvetiti novo cerkev že 12. decembra 1976. Ganljivo je bilo videti blizu oltarja ovenčano sliko rajnega p. Poderžaja, tako da je vsakdo vedel in videl, komu gre posebna zahvala za novo svetišče.

(J. E., 2. 5. 1977)

Tu vidimo pokojnega p. Poderžaja ob priliki, ko so visoki gostje, med njimi mati Terezija, obiskali njegovo cerkev, ki je bila še v gradnji. Pokoini je oni v sivem suknjiču.

RAST CERKVE V AFRIKI

Rektor mons. dr. MAKSIMILIJAN JEZERNIK, Rim
(Nadaljevanje.)

II. Izobraževanje mladih Cerkva.

Filozofski princip trdi, biološki zakoni potrjujejo in sami smo dobro prepričani, da vsako živo bitje, tudi mi, težimo za življenjem in se bojimo smrti. Temu načelu je izjema le kongregacija za širjenje vere, „Propaganda Fide“ in misijonarji. Njihov namen je gradnja domačih Cerkva in se umakniti; bolj bo njegova akcija uspešna in učinkovita, tem prej bo prišel trenutek prehoda in njegovega odhoda. Biti čimprej nepotreben!

Misijonar pa je dejansko nepotreben, ko ima krajevna Cerkev primerno število kristjanov, zadostno množico domačih duhovnikov, bistvene ustanove za avtonomno versko življenje cerkvene skupnosti (semenišče, verske organizacije, dobrodельne ustanove). primerna gmo-tna sredstva in seveda svoje nadpastirje – škofo.

Za dosego vseh poedinih faktorjev je potrebna v neki meri izobrazba novo krščenih; z drugimi besedami šolanje. Osnovno za širše sloje, omejeno za nekatere v srednjih šolah in posebno šolanje za duhovnike.

1. Notranji razvoj verske skupnosti zahteva šole. V primeru Afrike pa je treba takoj podčrtati, da so razna razpravljanja med evropskimi misijologi o specifičnem pomenu misijonov (ali posvečevanje vernikov in reševanje duš, ali pa ustanovitev krajevnih Cerkva) pri nekaterih misijonskih skupinah malo preveč zapostavila važnost šol. Kak misijonar se je bolj gnal za formacijo kristjanov, za številom krščencev in premalo za njihovo izobraževanje. Vsekakor so zakasnelost hitro popravili tudi pod močnim vplivom anglikancev, ki so se zaradi drugih razlogov vrgli predvsem na šolstvo.

Na vseh misijonskih postajah, in to vidi obiskovalec še danes, so zrasle šole kot gobe po dežju, in kmalu so postale prav misijonske šole glavna središča, kjer so se naučili otroci in starši pisati in brati. Morda ni predrzna primerjava misijonskih šol s Slomškovo nedeljsko šolo, ki je prinesla slovenskemu narodu temeljno prvo izobrazbo.

Katoliške šole so izpolnile veliko poslanstvo pri afriških narodih. Večkrat so bili duhovniki, ki so pisali prve slovnice, prve slovarje za jezike in ga s cerkvenim petjem ter liturgijo izoblikovali. Vzemite primer Tanzanije in Nigerije.

Misijonske šole uživajo velik ugled pri vseh, tudi pri tistih, ki se ne strinjajo s krščanskimi načeli. Zanimiv primer se mi je pripetil letošnje leto v Abidjanu. Dekan ekonomske fakultete me je prosil, naj

bi interveniral in priporočil ravnatelju malega semenišča, da bi sprejel v šolo dva sinova. Razložil sem mu, da ima semenišče edinstven namen za fante, ki bi šli v duhovniško službo. Ker le ni odnehal, sem ga vprašal, zakaj je izbral katoliško šolo in ju ne pošlje v državno, ki je čisto blizu. Odgovor je bil kratek: duhovniki in sestre vzamejo vzgojo resno, po državnih šolah pa je vse bolj lahkotno in učitelji vršijo le kar je nujno potrebno, in gledajo le na plačo.

Zgodovinski razvoj je jasen, da bodo sčasoma vse šole v državnih rokah. S tem morajo računati vse verske skupnosti in si zagotoviti na drug način svojo prisotnost v izobraževanju svojih vernikov.

To velja posebno za univerzitetni študij.

2. Začetni univerzitetni zavodi so zaviseli od londonske, oxfortske, pariške ali louvainske univerze.

Narodna neodvisnost pa je prinesla nove narodne univerze (Kampala, Dar es Salam, ...) Ponekod (Roma v Lesotho), je Cerkev sama nudila prostore in knjižnico, da so ustanovili prve početke domače univerze.

O trenutnem stanju naj omenim le to, da je položaj Cerkve odličen; veliko profesorjev prihaja iz semenišč, so bivši semeniščniki in se tega prav nič ne sramujejo. Katoliški profesorji, posebno duhovniki uživajo ugled in predstavljajo vzor univerzitetnega profesorja. Največji institut za afrikonologijo vodijo jezuiti v Abidjanu, kjer analizirajo nad 350 svetovnih revij in informirajo vse glavne svetovne univerze o napredku afriških problemov.

Naj dostavim, da afriški univerzitetni profesor dobi \$ 1.500 mesečne plače. Ako to vzbudi pri vsakem od nas neko začudenje, je istočasno velik problem za Cerkev. Iz dejstva morete uganiti, kako visoki standard je v tej državi in s kakšnimi finančnimi težavami se morajo ukvarjati cerkvene ustanove.

3. Naj se pri izobraževanju na kratko ustavim še pri vzgoji domačih duhovnikov. Kako pereče je to vprašanje, se posebno zavedamo danes, ko število misijonarjev pada in so začeli afriški škofje hoditi v slovanske dežele iskat Gospodovih poslancev. Nadškof Gantin v Slovenijo, kamerunski in beninski škofje pa na Poljsko.

Problem afriških duhovnikov je bil nenaravno zapleten. Zakaj? Dejstvo je, da je Rim ponovno rotl in prosil misijonarje, naj skrbijo za domači naraščaj. V večjih slučajih pa je ta klic ugasnil v psihološkem kompleksu misijonarjev, češ da domačini še niso zreli, še niso pripravljeni, ne bi zmogli prenesti duhovniškega bremena in celibat naj bi bil nepremostljiva zapreka. Rim je sicer poslušal, a ni odnehal, ponavljal je, naj pazijo pri izbiri kandidatov, naj dajo bogoslovno dobro vzgojo in zaupajo domačemu kleru del svojega dela. Istočasno je že gledal naprej – na bodoče škofo. Insistiral je, naj med mladim klerom in bogoslovci izberejo tiste, ki veliko obetajo za Cerkev, naj jim nudi višjo izobrazbo, naj pošljejo tudi na študije v inozemstvo, posebno v Rim, in jih tako pripravijo za odgovornejša mesta.

34 letno bivanje na Propagandi in stik z več ko 2.000 mladimi du-

hovniki domačini, nekateri od njih so že škofje (Zao - Camerioon, Dosseh - Togo) in tudi kardinali (Utugna - Kenka, Thaindoum - Senegal), mi je potrdilo, da je bil ta korak, ta prehodna doba silno težka.

Primer: Kongoški episkopat je bil silno proti pošiljanju duhovnikov na študije v tujino. Edini, ki je prišel v Rim, je bil Vincent Mulago iz Leopoldvilla (danes Kinshasa). Ko se je vrnil, je bil prava bela vrana in so ga skoraj popolnoma onemogočili. A v njem je bil pravi duh. Ko so domače oblasti zaprle misijonarje in jih hotele pobiti, je vdrl v ječo in s smrtno nevarnostjo rešil njihovo življenje. Danes je direktor afrikanologije v Kinshasi in največji izvedenec afriške kulture.

Današnji svetovni položaj potrjuje, da so bila rimska navodila pravilna in afriški kler je lahko ponosen na svoje delovanje. Ponekod poklici primanjkujejo (Madagaskar, Senegal, Kenya), drugod jih je veliko, kot v Ugandi in v vzhodnem delu Nigerije (Biafra), kjer bodo prihodnji mesec v Ikot Ekpene odprli novo bogoslovje za filozofijo. 450 študentov bo študiralo tri leta filozofijo in ne dve kot običajno, profesorski zbor pa bo štel 6 mladih domačih doktorjev filozofije in štiri domače doktorje iz teologije. Ta del Nigerije imenujejo Irci, ker so ti v glavnem misijonarji, „afriško Irsko“.

4. Ne bi rad, da bi kdo zaključil: šolstvo je glavno poslanstvo misijonarja. Njegova bistvena naloga je katehizacija. Zaradi razsežnosti teritorija tega ne more sam opravljati. V Afriki je providencialna ustanova katehistov, ki so gotovo vogelni kamen vse misijonske akcije. Nekateri so že predlagali, da bi ustanovili iz te institucije nov red v katoliški Cerkvi.

Ako šolanje izoblikuje zunanji izraz vere, je globoka vera vedno vir osebnega krščanskega življenja, temelj, na katerem in iz katerega je mogoče graditi, organizirati krajevno cerkveno skupnost v Nigeriji, Ugandi in po vsej Afriki.

(Sledi.)

v

NEKAJ MI VLEČE SRCE

Tiho vâjeti nategnem
strunam hrepenenja:
naj drsé med src plotovi
k mejam bambusa.

Naj jih s trudnih milj prevede
Božjih ust beseda.
Preden z roso v beli zori
padejo na tla.

Tolikrat sem rekel zvezdam:
to bo zadnja pesem!
Vsi vedo za vaše ceste
z modro vrtnico...

Toda vnovič nánje gledam,
daleč proč hiteče,
zmeraj znova nekaj vleče mi
srce v nebo.

VLADIMIR KOS

MISIJONARKA MED ARABCI

S. dr. REZKA ŽUŽEK, Yemen, Arabija

V Yemen sem dospela prav na vigilijo božiča leta 1975. Ta datum ni bil v načrtu, a je zame pomemben: božja Previdnost me je privedla v deželo, ki je 100% muslimanska, v kateri ni cerkve niti kapele. Le minareti vsepovsod in raz njih z ojačevalnikom magnetofonski trakovi kličejo k molitvi trikrat na dan; ob petkih, ki je mohamedanska nedelja (ob koledarskih nedeljah delamo) pa se razlegajo posebno dolge molitve od enajste ure dopoldne do treh popoldne.

Kraj mojega delovanja je Hodeidoh, ki je približno na sredi obale Rdečega morja; to je glavno pristanišče. Leta 1969 je bilo to le majhno mesto, ki pa se danes hitro razvija. Tu sem se pridružila mednarodni skupini prostovoljcev, redovnikov in laikov, ki jih zbira CRS (Catholic Relief Service - Z.D.A.), da pomagajo pri gradnji in razvoju tukajšnje Al Olofy bolnišnice. Ta bolnica sestoji iz 40 let starega predela, ki še vedno služi svojemu namenu. A prebivalci Hodeidoha so se odločili, da sezidajo večjo bolnico; zbrali so sredstva in zgradili novi, veliko večji del bolnišnice, ki je bil dodelan leta 1972. A ker razen zgradbe ni bilo nič drugega, je država zaprosila CRS za pomoč. Ta svetovno znana organizacija, ki deluje v mnogih revnih deželah, je Yemenu pomagala v

Misijska zdravnica dr. Rezka Žužek na dvorišču starega dela bolnice v Yemenu. Na njeni levi je glavni yemenski kirurg, na desni yemenski bolničar, izvežban za anestezijo v Sudanu. Ostali so bolniki.

Pročelje in vhod v novi del bolnice Al Olofy Hospital v Hodeidah, Republika Arabija.

dobi revolucije od 1. 1962 do 1969, posebno s preskrbo hrane, kajti vladala je lakota. CRS je res prišel na pomoč tako pri gradnji kot pri oskrbi bolnice. A zaradi izredno težkih razmer organizacija ni bila povsem kos nalogi; tako je država nekaj tednov pred mojim prihodom prevzela bolnico in jo nacionalizirala. S tem pa sta prišli v bolnico dve skupini zdravniškega osebja: ruska in kitajska, ki sicer delujeta v deželi že od leta 1956 in sta imeli svoje ljudi v starem predelu bolnice.

Ko sem prišla semkaj, je vse kazalo, da sem zašla v Babilonski stolp; vladala je zmešnjava pogledov in jezikov, katerih je bila arabščina glavni, ruščina pa drugi, poleg ostalih. Kitajci imajo svojega prevajalca in delajo sami zase. Yemenski domačini in osebje ruske skupine delajo povezano in sredi med njimi delujem tudi jaz. CRS prostovoljci delajo tako v starem in novem predelu; v tej skupnosti nas je 20 ljudi, ki smo katoličani, edini v Hodeidah. Vsak večer imamo mašo v dvorani našega poslopja, v katerem bivamo, tudi jaz; a vsaka redovnica mora imeti Najsvetejše v svoji sobi.

Pred trinajstimi leti Yemen ni imel niti enega zdravnika; danes jih je že petsto, zunaj pa se jih pripravlja drugih petsto, pred vsem v Rusiji. Po deželi do pred kratkim ni bilo nikakih zdravstvenih središč. Danes se to polagoma razvija, a naša bolnica tu je edina daleč naokrog, ki ima vsaj nekaj popolnega zdravstvenega obrata. Bolniki so 99% reveži, kot sploh večina ljudi te dežele. Mnogi pridejo od daleč z visokih hribov, ki so skoraj nedostopni. Tam imajo ljudje bivališča z visokimi zgradbami, štirih ali petih nadstropij, ki pa so čisto nekaj posebnega kot nikjer drugje na svetu; v te vasi pa je treba z osličkom ali pa

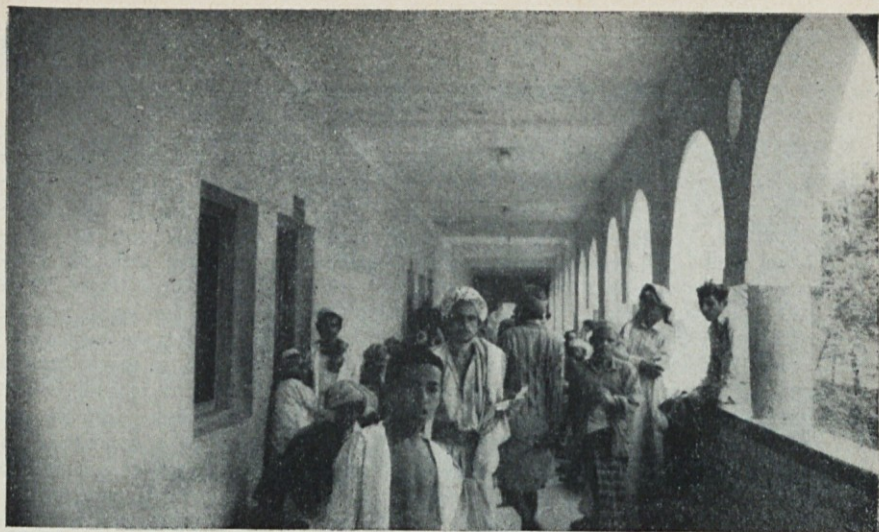
peš. Večina yemenskega prebivalstva živi v teh visokih predelih, tam je voda, nasadi kave in terase, obdelovane z različnimi drugimi pridelki, ki pa uspevajo samo, kadar je dovolj dežja, ki pa v zadostni meri pada le od meseca aprila do meseca septembra. Ta del južnoarabskega polotoka je edini, ki ima nekaj več poljedelstva radi verig gora, ki se vrste druga za drugo po deželi. Od Rdečega morja v notranjost polotoka je najprej 40 km vroča puščava, nato mesto Hodeidoh, za mestom pa 60 km rodovitne dežele, pas Tihama. Po celi deželi se kajpada najdejo doline, po katerih tečejo reke, ki imajo pa vodo le nekaj mesecev v letu, a dovolj, da je zemlja ob njih rodovitna; te doline so dobro obdelovane. Dežela je po zadnjih kraljih in radi revolucije tako obubožala, da je danes na zadnjem mestu na imeniku 25 nerazvitih dežel. Ljudje so zelo nevedni, nepismenost je 95%, a po značaju so ponosni in željni svobode. So v nekem smislu religiozni, ker zaupajo v Allaha, kar je dostikrat navadni fanatizem.

V celem Yemenu so le trije katoliški duhovniki, beli očetje, ki so mogli vstopiti v deželo, ker so zanje zaprosile Bele sestre, katere je država povabila l. 1972, da bi pomagale pri zdravstvu. Tako se zadnjih pet let daruje sveta maša vsak dan in verujem, da bo ta vsakdanja daritev rodila bogate posledice v taki misijonski deželi kot je Yemen.

Tradicionalna kultura v deželi je še vedno proti kaki vzgoji žena in deklet. Deklice so skoraj vse poročene že pri 14 letih, a popolnoma zaprte v svojih domovih. Po cestah hodijo le pokrite, samo oče in mati in mož jih lahko gledajo v obličje doma. A tudi to se počasi začenja spreminjati. V Sani, ki je glavno mesto dežele, je prva generacija

Staro bolniško poslopje in novo, še nedodelano.

Skupina bolnikov bolnice v Yemenu, kjer deluje naša misijonarka s. dr. Rezka Žužek.

deklet prišla do visokošolske izobrazbe. V Hodeidoh vidimo osnovnošolska dekleta po cestah v šolskih uniformah. Tu in tam sem pri folklornih nastopih videla tudi dekleta. Tako tukajšnje ženstvo ne more dosti pomagati deželi pri razvoju, tudi v zdravstvu ne: bolničark skoraj ni. Kljub vsemu temu je neka tukajšnja organizacija začela s skromno bolničarsko šolo l. 1967 v starem poslopju bolnice. Prva štiri dekleta so že prejela diplomu, a brez vsake prakse, ker jih bolniki niso pustili v bolniške sobe. Danes imamo 14 kandidatinj, v desetih letih obstoja je šola izvežbala 30 deklet, kar je vsekakor malo, a se pravi predreti ledino...

Moje delo se razvija med tremi narodnostmi, za domačine iz Yemena, s Kitajci in Rusi. Vpliv kitajske in ruske današnje ideologije je velik, zato je katoliška navzočnost še toliko važnejša. Moja naloga je globlja kot samo profesionalno delo: vsakemu moram biti vse, brez ozira na izvor, raso ali vero. Lepo prosim vse misijonske prijatelje, da me podpro s svojimi molitvami, da bom tako jaz kot ostala mala peščica CRS prostovoljcev ob svetopisemskem Rdečem morju, podobno apostolom v prvih časih, nekaj pomenila za Kristusovo kraljestvo.

KDOR MISIJONOM DARUJE, BOGU POSOJUJE

TUDI NA NAŠIH OTOKIH UMIRAMO

O. VLADIMIR KOS S.J., Tokyo

Če bi vseh naših več kot 112 milijonov Japoncev enakomerno razdelili na skupine po sto tisoč ljudi, enako enakomerno razdelili najpogostejše vzroke smrti v zadnjih dveh, treh letih, bi dobili tole povprečno sliko. V vsaki takšni skupini po sto tisoč ljudi jih več kot stošestdeset umre od možganske kapi in podobnih bolezni; več kot sto dvajset pa od raka in z rakom povezanih tvorbo. Kakih devetdeset ljudi jih umre od srčnih bolezni. Več kot tridesetim vzamejo življenje razne, všteti prometne, nesreče. Tudi jih več kot 30 mora umreti od pljučnice in pljučnega vnetja. Kakih trideset pa jih zdrkne v grob zaradi bolezni pri staranju. Skoraj dvajset ljudem, med katerimi je več žensk kot moških, obstane srce zaradi prevelikega življenjskega pritiska na živce in telo. Sedemnajst ljudi, več moških kot žensk, si s samomorom uniči življenje. Od razpadanja jeter jih umre kakih trinajst, od jetike pa „komaj“ kakih deset. Kakim osmim se pretrga nit življenja zaradi sladkorne bolezni, kar je približno trikrat več kot pred petnajstimi leti, dočim pomeni zgoraj navedena „T. B.“ številka trikrat manj smrtnih primerov za isto dobo.

Nekateri izmed teh odidejo v večnost v eni izmed kakih 8275 bolnic, ki jih imamo, spet drugi v eni izmed kakih 73050 splošnih klinik. Na vsakih zgoraj omenjenih stotisoč ljudi pride vsaj 115 zdravnikov, a to je res povprečno povedano; so predeli z naselji in vasm, kjer sploh ni zdravnika. Eden izmed vzrokov: ni dovolj zaslužka v primeri s prakso v velikem mestu... Ta vzrok omogoča pri življenju še splošno japonsko mnenje, češ, kdorkoli je svojega imena vreden zdravnik, bo zlahka našel slavo in zaslužek med izbranimi sloji. Upoštevajte tega mišljenja sem opazil do neke mere tudi pri katoliških tokijskih zdravnikih. O, da bi enako ali pa še bolj kot zaslužek in stanovsko slavo cenili ljubezen do bližnjega – tako kot so to delali toliki sveti zdravniki dolge zgodovine Cerkve, čutili in delali zaradi Kristusa! Seveda predstavlja takšen trikotnik vrednot posebno, čisto japonsko obliko uresničenja in akomodacije: ne le zaradi celotnega družabnega ustroja, ki ljubezen do bližnjega še zmeraj pojmuje največkrat po budistično; ampak tudi zato, ker je večkrat le mož-zdravnik katoličan, žena in ostala družina pa ne, in tako naravno teži družinsko življenje v slavo in premoženje.

Da vas številke ne bodo utrudile, vam bom zapel staro japonsko ljudsko pesem. „Kdo bo jokal za mano, kdo, kdo? Ko bom legel v tisto zadnjo posteljo... Ah, morda bo tožil gorski vran? Toda gorskega vrana dolg zlog je za cmoke, cmoke riževe, ki jih grob za grobom nosi mrtvim v dar.“ Le triindvajset let nas loči od 21. stoletja, pa lahko še zmeraj vidimo riževe cmoke, sadje, in steklenico žganja na pladnju pred grobovi, mrtvim v dar. V drevesih, ki obdajajo grobove ali pa ob njih stoje, dostikrat gnezdiijo vrane, ki se spuščajo na nagrobne

darove, ko ni blizu ljudi. Le žganja ne pijejo; sploh ga je na deželnih grobovih več kot pa v mestu; največkrat sem našel le prazno steklenico odnosno črepinje. A nihče ne toži nad vranami; morda zato ne, ker že od nekdaj veljajo za sle bogov.

Od česa umiramo na naših otokih? Povedal sem vam in vsak lahko bere te številke v uradnih statistikah. Pa še od nečesa umiramo, kar se pa ne da videti, le uganiti: od hrepenenj po večni sreči. Dokler je nimamo, smo kakor ljudje, ki jim manjka prave hrane in nujno bolehaajo. Tisti izmed nas, ki smo kristjani in ki nas Bog hrani z nebeško hrano svete Evharistije, te bolezni ne čutimo v svojih dušah na isti način. A kako malo med nami se jih veseli na odhod v večnost, ki je pravzaprav čudoviti svet Boga z oblubo za novo veselje – kot da smo nekje na dnu srca tudi mi bili obupani nad pravo srečo, ki bi nam jo moral nuditi svet, pa ne more...

Morda se vam bo zdelo govorjenje o zmeraj večji bolezni hrepenenja po večni sreči pretirano. Vrnimo se k številkam; če razdelimo naše otoke na skupine po tisoč ljudi, se v tej skupini letno rodi vsaj 18, umre pa vsaj 6 ljudi. Vključimo njih smrtno uro v svoje molitve – Gospod življenja in smrti nam bo na Vesoljni dan lahko smehljaje rekel: „Umiral sem, pa ste zame molili.“ „Kdaj?“ Ga bomo osupli vprašali. In nam bo odgovoril tako, kot je že zdaj zapisano pri svetem Mateju na koncu tkz. 25. poglavja.

TAKO JE, KO ZIDAJO TIK OB OBALI

Če smel bi to reči na strunah srca,
o, Jezus svetega obhajila,
Ti bolj si zdaj v meni kot žena in mož,
(ki drug sta v drugem komaj do duše ljubezni.)

Za hip sem kot plamen, ki švigne s posod
do rok premrzlih zgodnjih zidarjev,
potem pa spet zdrkne na rjasto dno –
in vonj po čaju v kotlu napolni kadilo.

Za hip sem kot bambus ob vetru z gorá,
ki v tope hrame vnese besede
o peti od vrha v nebeško prostost –
besed šepet odide v daljave meglene.

Če smel bi to speti med strune srca...
O, Jezus svetega obhajila:
vsak dan si z vabilom svetleče morjé,
a v meni skale v strte dragulje strmiyo.

VLADIMIR KOS

Ob luninem svitu . . .

MOJA PESTRA ŽIVLJENJSKA POT

S. MARJETA MRHAR, Madagaskar
(*Iz sestrskega mesečnika v domovini.*)

Ko sem se v času oddiha v domovini mudila v Beogradu, so me sestre naprosile, naj bi napisala kakšno poročilo za list DOMA. Tako so nastale te vrstice z namenom, da se zahvalim Bogu, Brezmadežni in sv. Vincenciju za vse prejete milosti, zlasti za misijonski poklic. Obenem naj moja zahvala velja tudi Družbi hčera krščanske ljubezni, zlasti Jugoslovanski provinci, iz katere izhajam.

Moja rojstna vas je Tihaooj v občini Litija. Tu sem pred 53 leti, 12. oktobra 1923, v preprosti kmečki hiši zagledala luč sveta. Med tremi sestrami in osmimi brati (trije so se rodili šele po mojem odhodu) sem bila najstarejša. V zgodnjih otroških letih sem v misijonskem listu Zamorček rada gledala slike malih zamorčkov in redovnih sester pri njih. Kazala sem jih mami in čebljala, da bom šla tudi jaz k takim črnim otrokom, ko odrastem.

S sedmim letom sem morala na zdravljenje v ljubljansko bolnico. Tu sem spoznala usmiljene sestre. Posebno rada sem jih opazovala, kadar so bile na vrtu pri razvedrilu. Nekoč sem sestri prednici zaupala, da bi šla rada v misijone k črnim otrokom. „Potem pa kar k nam pridi,“ mi je svetovala.

Doma sem pomagala staršem pri delu na kmetiji, a misel na misijonski poklic me je v globini duše vedno spremljala. Rada bi jo bila uresničila, a sem bila še premlada. Nekega dne pa sem se opogumila in se napotila peš v Radeče pri Zidanem mostu, 25 km od nas. Z vlakom nisem upala, ker se je bilo v Sevnici treba presesti, tega pa nisem znala. In glej čudo! Sprejeli so me in 10. dec. 1940 sem začela postulat v Brežicah. A že takoj tu so se pokazale težave. Začela se je vojna in s. vizitatorica mi je rekla, naj se vrnem domov in čakam na ugodno priliko, kajti v semenišče itak ne bi mogla, ker so provincialno hišo v Radečah zasedli Nemci. Dva dni sem se vozila med samimi vojaki in nekaj časa tudi pešačila, da sem prišla domov. Zaradi vojnih grozot je bilo tudi doma življenje težavno in vrnila sem se na Marijin dvor v Radeče. Tu sem našla samo še tri sestre. Prosila sem jih, naj me pošljejo v postulat, pa tudi če bom do smrti ostala v njem, ako ne bo mogoče iti v semenišče.

Tako sem junija 1941 ponovno začela postulat na kirurški kliniki v Ljubljani. In šlo je! Za praznik sv. Vincencija 27. septembra 1941 nas je deset postulantinj vstopilo v novo ustanovljeno semenišče v Ljubljani. Tu sem se vzgajala za usmiljeno sestro. Dostikrat je bilo treba odločne volje, če sem si hotela pridobiti lastnosti prave hčere krščanske ljubezni, a tolažila sem se z mislijo sv. Avgušтина: Če so zmogli ti in te, zakaj bi jaz ne zmogla!

Po končanem semenišču sem najprej obiskovala bolničarsko šolo in potem so me poslali za bolničarko na interni oddelek ljubljanske bolnice. Vojni čas je bil, ni bilo lahko: alarmi so bili na dnevnem redu in večkrat sem ponoči dežurala; vendar sem še našla čas, da sem prebrala kakšno knjigo. Bila sem veselega značaja, kar je nekaterim vzbujalo dvom, če bom vztrajala v svetem poklicu. Jaz sem pa v vseh težavah iskala pomoči pri Jezusu v tabernaklju in ga prosila, naj utrdi moj poklic in če je božja volja, naj mi da milost, da postanem njegova misijonarka.

Februarja 1946 je bila skupina naših sester odpuščena iz ljubljanske bolnice, med njimi tudi jaz. Predstojniki niso vedeli, kam z nami, pa so nam rekli, naj se vrnemo domov k staršem. V strahu, da ne bi izgubila redovnega in ne zaživela misijonskega poklica, sem zaupno prosila predstojnike, naj me pošljejo kamorkoli, samo domov ne. Uslišali so me in me poslali v Mengeš, kjer sem pomagala rajni s. Klari na vrtu; včasih sem šla delat na polje ali v gozd, enkrat tedensko pa sem ponoči dežurala pri starčkih. V tej sestrski duhovni družini sem se pod skrbnim vodstvom sestre prednice tudi pripravila na prve zaobljube.

Leta 1947 so me predstojniki poslali v bolnico v Skopje. Vesela sem bila, da sem zopet pri bolnikih, čeprav je bilo življenje v prvih povojnih letih skromno in revno; v bolnici nam je marsičesa primanjkovalo in naučila sem se delati z malim, kar mi sedaj v misijonih zelo

Malgaške deklice pri jedi (misijon Ivana Štanteja).

Krščanska dekleta z misijona Midongy.

prav pride. V Skopju sem doživela veliko zanimivih dogodkov, ki se jih še sedaj rada spominjam.

Leta so minevala, a misel na misijone v meni ni ugasnila. Po tistem sem se pripravljala najprej z učenjem francoščine, potem se mi je pa odprla tudi možnost, da se vpišem v srednjo medicinsko šolo, ki so jo prav tedaj v Skopju odprli. V tistih časih srednjih medicinskih šol še ni bilo, to je bila ena prvih. Predstojniki so imeli pomisleke, vendar so mi dovolili, da se vpišem. Bila sem sama med 32 fanti, povečini iz vojne bolnice. Goreče sem prosila Jezusa, naj mi pomaga in pokaže, če me res hoče imeti v misijonih. Ni bilo lahko študirati in obenem delati v bolnici. Kolikokrat sem ponoči grizla suhe skorje kruha, da bi ne zaspala pri zvezku. A misel na misijonski poklic me je vedno znova priganjala, da sem premagovala težavo za težavo. Spremljala me je očitvidna božja pomoč, po dveh letih sem diplomirala in tri mesece pozneje naredila še državni izpit.

Sedaj sem zaprosila predstojnike, da bi me poslali v misijone. Dovolili so mi v prepričanju, da ne bom dobila potnega lista. Garantno pismo iz Francije res dolgo ni prispelo, a nisem izgubila upanja. Prosil sem sv. Vincencija za pomoč – in na njegov praznik, 27. sept. 1960, sem dobila tako težko pričakovano garantno pismo. Z njim sem začela iskati potrebna dovoljenja za potovanje – in proti pričakovanju sem imela v enem mesecu že vse v redu. Na praznik Marijinega darovanja, 21. novembra 1960, sem se poslovila od drage domovine in polna

hvaležnosti do Boga ter zaupanja v njegovo pomoč in varstvo odpotovala v Misijonski center v Parizu, da bi se naučila francoščine.

Tam so mi dali delo v ekonomatu, kjer sem se srečala s sedanjo vizitatorico s. Rozalijo Šmalc. Bilo mi je zelo lepo; sestre so me imenovale kar „mala s. Marjeta“ – sama ne vem zakaj, saj nisem tako majhna. Po vseh Materini hiši so me poznali, saj je bilo vedno treba kam kaj nesti. Na te mesece hranim lepe spomine, ne samo radi kapele prikazovanj, temveč tudi radi pozornosti in ljubezni, ki so mi jo sestre skazovale. Jezika sem se pa bolj malo naučila, ker sem jo s slovenskimi sestrami kar po domače mahala, na Alianso sem pa vsega skupaj hodila le en mesec.

Prišel je 11. april 1961 – tako dolgo pričakovani dan, ko sem se v Marseille-u vkrcala na tovorno ladjo, da me popelje na cilj mojih želja – v misijone na Madagaskar. Z isto ladjo sta potovala še dva francoska duhovnika in en inženir. Obedovali smo pri skupni mizi, a jaz nisem imela apetita, ker me je že prvi dan napadla morska bolezen. Med vso vožnjo smo pristali samo dvakrat. Prvi dan Marijinega meseca majnika sem se izkrcala na Madagaskarju in z vlakom odpeljala v Tananarive; tu sem bila tri dni gost pri sestrah Božje previdnosti, da sem si odpočila, potem pa sem z avionom odpotovala v Fort - Dauphin.

* * *

V misijonih na Madagaskarju se začenja drugi del moje življenjske poti. Začetek ni bil lahek, a misel, da sem dosegla svoj cilj, mi je v težavah dajala novega zagona. Sebe in svoje delo sem ponovno izročala v varstvo Berzmadežni.

Moje prvo delo v misijonih je bilo – v kuhinji. Čudno, kajne! In še bolj čudno zato, ker jaz kuharske umetnosti nisem bila prav nič vajena. A misel, da mora misijonarka vse znati, mi je dajala pogum. Dopoldne sem delala v kuhinji, popoldne sem šla pa večkrat obiskovat reveže na njihove borne domove. Ker smo takrat nosile še staro uniformo z velikim belim kornetom na glavi, sem se kar težko splazila skozi majhna vrata v kolibico. Večkrat sem šla tudi k s. Heleni, ki je trikrat na teden z ženami dobrovoljkami šivala obleke za reveže. Pazljivo sem gledala, kako je urezovala in sestavljala dele, in počasi sem se tudi tega naučila. Seveda so me spremljale razne težave radi spremembe podnebja in načina življenja, a z močno voljo sem jih premagovala.

Po devetih mesecih oranja trde ledine so me poslali v Vohipeno v dispanzer, ki je bil že dalj časa zaprt. Tudi ta začetek ni bil lahak. Ko sem bila v domovini v bolnici, sem delala vse po zdravnikovih odredbah, tu sem morala pa začeti čisto na svojo roko. Velika težava je bila zame tudi v tem, ker nisem bila vajena otrok, ki so jih matere kar naprej prinašale v dispanzer; v domovini sem namreč delala le pri odraslih bolnikih. Prospekti zdravlil so bili vsi v nemščini, ker je bila pred menoj v dispanzerju sestra nemškega rodu. Malgaškega jezika tudi še nisem dobro obvladala. Imela pa sem dobro sestro prednico,

dolgoletno misijonarko, vajeno jezika prebivalcev in njih bolezni. Ona je vodila moje prve korake v dispanzerju. Kako velika dobrota je imeti dobro, razumevajočo predstojnico! Dela je bilo veliko, da sem ga komaj zmagovala. Če sem imela pa kakšno urico prosto, sem rada obiskala uboge. Ta apostolat je bil koristen zanje in zame, ker sem pri tem bolj spoznala te ljudi, način njihovega življenja in pridobila na znanju njihovega jezika.

Ko sem se že kar lepo navadila na svoje delo, se je pojavila nova težava: moj „motorni konjiček“ je začel štrajkati in me je za nekaj časa položil v posteljo. Vsi so mislili, da se moje zemeljsko potovanje bliža koncu. Naši stari misijonarji pravijo, da je z nečem pač treba plačati aklimatizacijo. Šele po trimesečnem strogem počitku sem se zopet postavila na noge. Ker težjega dela še nisem bila zmožna, sem začela na roko šivati otroške oblekce, ki so mi jih sestre urezale. Po šestih mesecih pa so mi poverili nadzorstvo v obednici in kuhinji pri gojenkah s pripombo, da ne smem delati. Toda kako bi mogla samo ukazovati, ko je bilo pa toliko dela! Tu in tam sem kaj pomagala, kar pa ni bilo dobro za moje zdravje. Zato so mi odvzeli ta opravke in me poslali v Farafangano v gobavsko naselje, kjer sem v starem dispanzerju, ki ni več služil svojemu namenu, zbiral dekleta in otroke, ki niso hodili v šolo, da sem z njimi šivala in pletla ter jih učila verouka. Lipo je bilo teh šest mesecev in kar dobro sem se okrepila.

Potem je bilo pa zopet treba vzeti v roko popotno palico in „odraščati“ v IHOSY ter zopet prevzeti skrb za dispanzer. Tukaj je bilo delo veliko bolj zmerno kot v Vohipeno, pa tudi jaz sem se že bolj privadila načinu zdravljenja in malgaškemu jeziku. Delala sem samo dopoldne, popoldne pa sem šla s kakšnim misijonarjem kam na deželo, da je bila ljudem omogočena sveta maša in krščanski nauk.

Po enem letu me je nadomestila neka italijanska sestra, ker je to italijanski misijonski teritorij in jaz sem šla zopet mašit luknjo v Ambovombe. Tamkajšnja s. prednica je šla na dopust v Italijo in sem jo nadomestila v bolniškem ekonomatu. Delo ni bilo težko, ker je bil ekonomat bolj reven. Tudi vsa ta pokrajina je revna; prebivalci veliko trpe radi suše. Sestre jim pomagajo tako, da takrat, kadar gredo z avtom na apostolsko delo na deželo, peljejo s seboj dva soda vode, ki jo šofer razdeli ljudem, medtem ko sestre obiskujejo uboge; vsak dobi le tri do pet litrov vode. Potem se pa verniki zberejo h krščanskemu nauku. Ljudje tega plemena so močnih mišic, izurjeni plesalci, občudovalci goveda in vdani čarovnijam. Misijonarji imajo pri njih trdo delo.

Po devetih mesecih mojega dela v Ambovombe je g. Zevaco zaprosil predstojnike, da bi šla v Tangainony in prevzela delo v novem dispanzerju, ki ga je on sezidal s pomočjo nemške organizacije Misereor. Tako sem zopet na praznik sv. Vincencija, 27. septembra, prišla na novo postojanko. Poslopje je res stalo, veliko, z devetimi sobami, Toda prazno. Vse pohištvo je bilo še zapakirano. Najprej so prišle žene, da bi očistile in pomile vse prostore. Kako so se čudile, ko so videle teči vodo iz pipe! O pomivanju pa niso imele pravega pojma. Komaj

sem čakala, da so odšle in sem potem sama vse naredila. Nato so prišli možje, da bi sestavili mize in omare. Pa jim tudi ni šlo, morala sem jim pomagati in pokazati, kako to gre. Z združenimi močmi smo končno vendarle vse v red postavili. 7. oktobra je g. župnik dispanzer blagoslovil in začele smo z delom. Februarja naslednjega leta so ga blagoslovili še po domačem malgaškem obredu: zaklali so vola, dispanzer poskropili z njegovo krvjo, zraven pa z vsemi mogočnimi prošnjami klicali blagoslov od Boga in prednikov. Nato so vola razsekali in meso razdelili; tudi mé smo dobile svoj delež. Naslednjega dne so še državne oblasti dale svoje dovoljenje. Seveda sem imela še veliko dela, da sem dispanzer opremila z vsem potrebnim. Ker je Tangainony velika vas z osem tisoč prebivalci in so prihajali v novi dispanzer še ljudje od okolice, je bilo delo v dispanzerju res naporno. Ko je šest mesecev delal tu še g. Zevaco, sem delala vsak dan brez odmora od jutra do petih popoldne. To je bilo pa vsekakor prehudo. Predstojniki so vedno znova naročali, da mora biti krščanska ljubezen tudi prav organizirana. Le počasi se je to uredilo tako, da sedaj delamo dopoldne od pol osmih do ene, popoldne pa od treh do šestih; poleg tega imamo vsak četrtek prost dan.

Leta 1969 mi je prišla pomagat v dispanzer s. Marija Božena Pavlišič. Ker sem imela za pomoč še dve dekleti domačinki, je delo lažje steklo. Pozneje so predstojniki s. Marijo odpoklicali in na njeno mesto poslali s. Terezijo Pavlič, ki je še sedaj tu. Ko je bila zdravnica s. Justina Rojc v Farafangani, je prihajala k nam vsak petek in ostala do nedelje zjutraj. Odkar je pa ona odšla, delava s s. Terezijo zopet sami, brez zdravnika, a Bog nam včasih kar čudovito pomaga. Sicer imamo nekega doktorja inšpektorja, pod katerega uradno spada naš dispanzer, toda on le redkokdaj pride. Ker je dispanzer privatna ustanova, nam država nič ne pomaga, ne nasprotuje pa tudi ne, le to zahteva, da je vse brezplačno. In božja Previdnost nam vedno preskrbi vse potrebno, da moremo z zdravljenjem nadaljevati, čeprav na skromen način. V veliko pomoč nam je redno dobivanje zdravil iz neke francoske župnije, kjer zbira prispevke organizacija starejših ljudi, med katerimi so trije lekarnarji in en zdravnik. Zato so zdravila, ki nam jih pošljejo, res uporabna.

Na dan pride v naš dispanzer 200 do 250 bolnikov, odvisno od letne sezone. Zadnja leta se je število pacientov zmanjšalo, tako da smo jih leta 1974 imeli 71.000, lani in letos pa le 51.000. Bolnike navajamo, da si tudi sami kupijo zdravila. Seveda veliko ne morejo, ker so revni, a kolikor jim je mogoče, to radi storijo, saj zelo ljubijo življenje in zdravje. Ko opazujem vse to, z veseljem ugotavljam, da je le nekaj napredka, odkar sem v Tangainony. Tudi otroci so bolj čisti, njih umrljivost se je zmanjšala.

Kristusove blagovesti seveda v dispanzerju ne oznanjamo direktno, večkrat pa imamo priliko za kako dobro besedo in če so težki bolniki katoliške vere, pride duhovnik kar v dispanzer in jim podeli svete zakramente. Ljudje, ki so ozdraveli, gredo radi v cerkev, da se zahvalijo Bogu in mu prinesejo svoj dar.

KRIK Z GORA

Ob stezi v Kurámajáma tempelj,
ob starodavni v strmo gorsko stran,
med cipresami in vetrom
in rudniki potokov
v temni dan
spominčice cveto.

Modrikasto tiho, z lučko v cvetu.
Le veter ve za modro belo vez
do mladenke v Nazaretu,
le veter, s prstom
z lista v list dreves drseč
čez slepcev spis.

In romarjev dlan ob dlan udarja,
proseč, roteč, votló odmevajoč,
in kjer sveč sijaj ožarja
moliku divje lice,
zdrkne v vroč kadilnik
krik na krik.

VLADIMIR KOS

Kurámajáma je star šintoistično-budistični tempelj v višini okrog 1000 m kaki dve uri od nekdanje japonske prestolnice Kjóto (vse japonske besede pišem po slovenski abecedi). Japonski romarji, ki jih nikdar ne manjka k templjem, zavitim v skrivnost starodavnosti, pred glavnim malikom rahlo sklonijo glavo in zaploskajo, baje, da vzbudijo pozornost bogov. Ko je pevec te pesmi zrl na prostorno dvorišče tega templja, je prišel molit romar – mož z drobno deklico – romar je imel ovit okoli zapestja budistični molek; dekletce pa je obesilo bel listič na vejo nizkega drevesa pred templjem, ker upajo romarji, da bodo na papir napisane in na sveto drevo obešene prošnje hitreje uslišane. Poln zaupanja se je romar-mož obrnil k črnemu maliku z ostanki zlata na stari halji, ki ga je odevala (najbrž je predstavljal na živ način Budo), dekletce je stalo ob možu polno spoštovanja, pesnik pa se je obrnil k živemu Jezusu in zaprosil za ta uboga človeka, ki sta hrepenela po pravem Bogu, o katerem pa jima nihče ni nič povedal. Visoko nad templjem v modrem pomladnem nebu so krožile divje ptice in veter je razpostavljaj oblake, tako da so z visokimi cipresami tvorili zmeraj nove motive, najbrž kot pripravo narave na Veliko noč. Molimo, molimo za Japonce, ki iščejo pravega Boga, ki jim Edini lahko pomaga.

RADO SUŠNIK POROČA

„Akoriaby isika, inona no vasvao, inona no maresaka.. Dia eto vao izahay, mbola tsara be, dia tsy misy vasvao, tsy misy maresaka. – Kako se imamo mi vsi, kaj je novega, o čem se govori. Kar tukaj smo mi, še vedno zelo dobro in nič ni novega, o ničemer se ne govori.“

To je obredni obrazec za pozdrav in odzdrav, ko prideš v hišo ali ko se s kom srečaš.

Če te povabijo v hišo, vstopiš in še v tišini sedeš (skoraj vedno na tla), potem daš roko vsem, ki so v hiši, še vedno brez besede, nakar te hišni gospodar pozdravi in ti mu podobno odgovoriš. Šele nato se razvije razgovor. Ker je tukaj največja „novost“, ko kdo umrje, tudi če je mrlič pri hiši, je najprej treba reči, da ni nič novega. Ker so se včasih med plemeni bojevali in je ob smrti zlasti kakega poglavarja najboljša prilika za napad, moraš, da ne izzoveš napada, najprej odgovoriti, da ni nič novega, zlasti če obiskovalca ne poznajo. Ta navada še vedno drži. Sveto pismo in deset zapovedi so za Malgaše navade prednikov. Predniki po njihovem namreč živijo naprej pri Stvarniku in vodijo življenje potomcev. Če se držiš njihovih navad, te bodo blago-

Skrivalnica?! Poišči na tej sliki o pozdravu novemu škofu v Farafangani tudi slovenske misijonarje: Opeka, Sušnik, Jemec. ... Kje so?

Na poti z Midongyja: Pepi Gider, Franček Kraner, Fredi Žitnik in Tone Jemec ob njih prometnem sredstvu.

slavljali, če ne, ti kazen ne uide. Vsaka nesreča ali bolezen je kazen za kršitev običajev prednikov. Zlasti če nesreča traja, je treba potešiti jezo prednikov, za kar je najbolje, če zakolješ vola. Ob smrti tudi vedno zakoljejo vola, da si že takoj pridobijo naklonjenost pokojnega. Da pa se bo duh mrtvega pridružil prednikom, mora biti pokojni pokopan v družinski grobnici, sicer njegov duh tava po zemlji in ne najde miru. Zato je najhujša kazen za Malgaša, če ga izključijo iz družinske, se pravi plemenske grobnice. To se zgodi, če si se hudo pregrešil proti navadam prednikov, a v večini primerov se lahko odkupiš z volom. Volova kri teče in potolaži prednike. Še dobro, da si meso potem vedno razdelijo in pojedjo. Pravijo, da Malgaši živijo za mrtve in od mrtvih. O njihovih navadah so napisane cele knjige. Poleg smrti je najbolj pomembna obreza, ker brez tega ne moreš biti pokopan v kiboriju, družinski grobnici. Naši Antesani ne pokopavajo svojih v zemljo, ampak jih v grobnici nalagajo enega na drugega. Grobnice so tu najlepše hiše in morajo biti v samotnem gozdu, ponavadi na hribu.

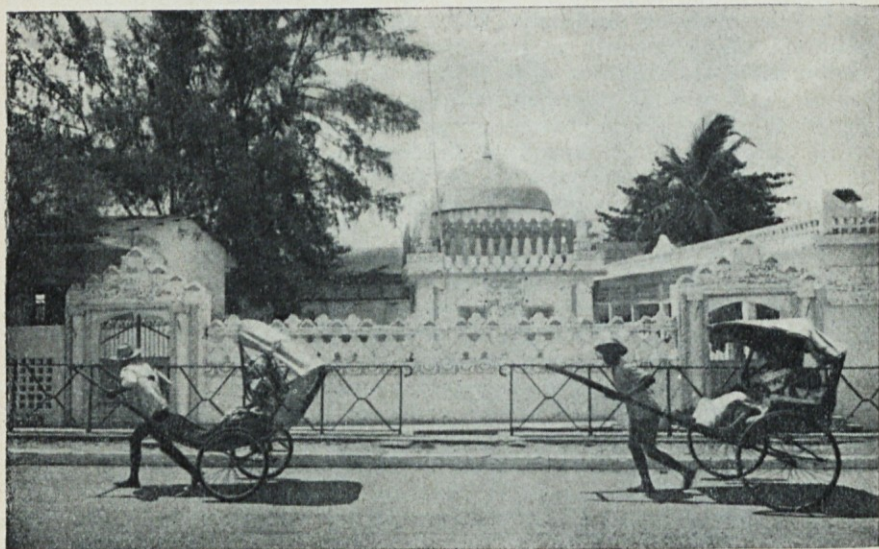
V nedeljo smo imeli velik praznik za vso našo škofijo in za vso malgaško Cerkev. V Farafangani je bilo namreč posvečenje našega novega škofa. Kaj takega se kje v Evropi ali Ameriki nikjer ne doživi. Nekaj tisočglava množica se je okoli odra zbrala že v soboto zvečer, ko so nastopale različne skupine s prepevanjem cerkvenih in narodnih pesmi, ki prosijo prednike in Stvarnika za blagoslov. To prepevanje je

trajalo skoraj štiri ure: razvrstilo se je okoli 20 skupin iz različnih krajev škofije.

V nedeljo se je obred začel ob 9 in je trajal do 12. Poleg desetih škofov nas je somaševalo okoli 150 duhovnikov. Navzoč je bil tudi ministrski predsednik dežele in še nekaj drugih ministrov, poleg vsaj 5.000 glave množice. Veselo razpoloženje, ki je vladalo že med obredi, se je nadaljevalo po kosilu ob 15h. z narodnimi plesi in pesmimi. Končalo se je, ko je bila ura že preko polnoči. Najbolj mi je bilo pri vsem všeč, da je bila večina pesmi in njih besedil prirejenih prav za to priliko. Tako je ena od skupin plesala in odpela drugo polovico 6. poglavja Matejevega evangelija, kjer pravi 33. vrstica: Iščite najprej božje kraljestvo, kar je geslo novega škofa.

Od ponedeljka do srede smo pa imeli tu v Vangaindrano kar dva škofa in nekaj duhovnikov. Ta obisk, še bolj pa seveda škofovo posvečenje, bo rodil prav gotovo svoje duhovne sadove, morda bo vzbudil tudi kak poklic, zlasti ker sta škofa prava apostola. Kako sta tukaj oba prepevala z mladino po masi in se čisto prijateljsko pogovarjala z njimi, brez rdečih pasov ali mitre na glavi. Zelo so potrebni dobri domači duhovniki, ker belci ne bomo nikdar prav razumeli malgaške duše. Od 18 škofov jih je že 13 Malgašev, domačih duhovnikov pa še vedno silno primanjkuje. V naši škofiji nas je 33 duhovnikov, Malgaši so pa le štirje, med njimi trije že stari. Molite in darujte svoje težave in trpljenje Bogu zlasti za dobre in številne domače duhovnike in redivnice!

Tole je pa prizor pred mohamedansko mošejo v Tananarive.

naši misijonarji pišejo

TAILANDIA

Iz te dežele se nam je oglasila s. KSAVERIJA PIRC OSU:

„Iskrena hvala za pismo s čekom! Pri nas doslej ni bilo težav pri vnovčenju. Denar nam je vedno dobrodošel. Dasiravno Tajska nima toliko revežev kot Indija, so tudi tu vendar tisoči in tisoči, ki si ne znajo pomagati na boljše. Takih je veliko ob robu Bangkoka in pa v predelih džungle, ki pokriva mnogo kvadratnih kilometrov na jugu dežele. In uršulinke delujemo ravno v teh dveh področjih.

Naša šola Regina Mundi je pretežno za otroke „slum“-a, ki je prav blizu nas. Kdor more kaj plačati, plača, drugi prejmejo ves pouk zastonj. V redni šoli imamo letos 1035 deklic, v zavetišču za malčke staršev, ki delajo ves dan, pa 80.

Pred dvema leti smo odprle novo postojanko na jugu v škofiji Ratburi, kjer se 4 uršulinke posvečajo evangelizaciji najbolj zanemarjenih. Nepismenost je v Com-burgu kar 100%. Tam je vseskozi pionirsko delo. Vlada si zelo prizadeva prinesiti civilizacijo v te pokrajine. Največja skrb je voda. Ko bo nekaj vodnjakov, bo šele mogoče misliti na umno obdelovanje zemlje. Sestre delajo roko v roki s pokrajinsko oblastjo, ki jih zelo ceni.

V našem zavodu imamo dekleta iz boljše stoječih slojev in te skušamo navdušiti za delo med primitivnimi.

Prav to soboto so šle učenke višjih razredov s svojimi učiteljicami na sociološki izlet v Com-bung. Vzele so seboj lepo zalogo šolskih potrebščin in oblek za šolarje, velike in male. Najbolj bodo cenili te darove abecedarji večerne šole, ki tako zelo hrepenijo po izobrazbi.

To je katoliška družina z misijona s. Pirc; obe deklici hodita k uršulinkam v šolo.

Pred kratkim sem prejela roman o sv. Vincenciju Pavelskem. Ta knjiga je res nekaj posebnega! Ne le, da je prijetno branje, navdušuje nas tudi, da posnemamo svetnike. Iskrena hvala za knjigo! Vzela jo bom seboj domov, kamor nameravam odleteti začetkom marca za nekaj mecev. Se Vam bom že oglasila iz domovine!“

INDIJA

Brat LEOPOLD VIDMAR S.J. se nam v pismu še s konca lanskega leta zahvaljuje za dar, ki smo ga poslali njemu in o. Cukaletu, ki jima je zelo prav prišel, da sta mogla nadaljevati z gradnjo cerkve, ki je med tem že blagoslovljena in tudi v tej številki objavljamo nekaj slik o slovesnosti.

O. JANEZ EHRlich S.J. nam je nazadnje pisal pred kratkim o nekaterih spominih na p. Stanka Poderžaja, kar tudi objavljamo v sprednjem delu lista, ko je že minulo več kot leto dni od pokojnikove smrti, že 5. avgusta lanskega leta pa nam je nekaj povedal tudi o svojem lastnem delu in življenju:

„Rad bi Vam povedal kaj zanimivega o mojem misijonskem življenju. Toda, kaj naj vam povem, ko sem že 22 let v tem zavodu, kjer je moje glavno delo oskrbovanje zavodske centralne knjižnice. Malokdo bo smatral to delo za misijonsko, a je vendar, kajti v tej službi lahko pomagam misijonarjem, da svoje bolj direktno misijonsko delo lažje in boljše opravljajo. Na uslugo sem ne le tem, ki kot profesorji delajo v zavodu, marveč tudi drugim s terena, ki pridejo k nam v velenje. Mimogrede omenim, da se je pokojni p. Poderžaj rad in pogosto poslužil naše knjižnice in tudi prispeval vanjo knjige, ki jih je prejemal od dobrotnikov. Izbire je v knjižnici kar precej, saj ima knjig

približno 80.000. Vse te knjige hraniti v sistematičnem redu in vsako leto kakih 1.000 zraven dati, to da delo.

Da ne ostanem pokopan v knjigah, hodim 13. leto maševat vsako jutro v Dom sv. Jožefa v tem mestu, že kakih 100 let pod vodstvom Malih sester revežev. Povprečno je v njem 200 starčkov, 100 moških in 100 žensk. Glavni pogoj za sprejem je, da ima vsaj 60 let in da je res revež. Kaj in kako veruje, ni tu pogoj in so res različnih ver, vendar je vsak dan kakih 150 obhajil.“

Z romarskega kraja Bandel pri Kalkuti se nam je oglasila s. TEREZIJA MEDVEŠČEK, Hči Marije Pomočnice, ki spet malo pove, kako se je imela v domovini, ko je bila pred meseci tam:

„Slišali ste, da sem se po duhovnih vajah v Italiji še enkrat podala v Jugoslavijo, in sicer v Vipavo, kjer se je vršilo v škofijski cerkvi zelo slovesno misijonsko zborovanje, na katerega sem bila povabljena. Tam sem se srečala z msgr. Jezernikom in pa z urednikom „Ognjišča“, g. Boletom. Obiskala sem tudi brata in sorodnike misijonarja Bernika v Škofji Loki. Doma sem bila samo dva tedna; tam imam še enega brata in tri sestre, pa kajpada več sorodnikov. Povsod so me prosili, naj kaj povem o mojem misijonskem delu. Spočetka je šlo bolj težko z jezikom, potem mi je pa šla materinščina kar dobro od rok, tako da so se čudili, kako morem tako gladko slovensko govoriti po tolikih letih dela v misijonih. Hvala Bogu, nimam preveč težav pri govorjenju različnih jezikov. 24. septembra sem se iz Rima podala nazaj na misijon; vzeli smo se le osem ur do Bombaya, potem pa še tri ure v Kalkuto. V Bandelu sem doživela zelo lep sprejem. Sestre domačinke so pa v moji odsotnosti prav lepo vodile misijon.“

Dve deklici z misijona s. Sreš in cvetje v ozadju.

Iz province Gujarat v Indiji se je večkrat oglasila Kristusova sestra **MARIJA SREŠ**. Navajamo za vse zanimive podatke iz njenih treh pism.

Za Božič je poslala lepo voščilno karto s tole novico:

„Življenje se razvija naprej. Vedno bolj sem domača tukaj na vasi. Iz dneva v dan ugotovljam, kako človek more shajati skoraj z nič, če primerjamo z evropskim standartom življenja. A ta skoraj „nič“ ima protiutež v veselju, ki je doma v preprostem srcu.

Prejšnji teden smo katehizirali 120 fantov in deklet za prvo sveto obhajilo. Stari so bili od 10 do 16 let. Večere smo preživeli na njim drag način: s plesom in petjem. Fantje so igrali na bobne in peli, dekleta so pa plesala „garbe“, kar je za Gujarat značilni ples. Tu imajo ljudje izredno

razviti čut za plesno izražanje.“

V začetku novega leta nam sestra med drugim piše:

„Od daleč je nemogoče Indijo razumeti, še manj pa ta vaš kraj, Nana Katharijo“, se je izrazila Stana, slovensko dekle, ki je preživel tu prve dneve lanskega decembra, moji mami po vrnitvi. To je res.

Danes mi dela družbo Puhpa, gujaratsko dekle, ki živi z nami, da bi se ob nas lažje odločilo za bodočnost. Z menoj je končala lani univerzo in je nekega dne kar prišla k nam. Prehodili sva skoraj polovico naše doline. Najin namen je bil, obiskati starše deklet, okrog šestnajstletnih, ki pa niso še nikdar videle šole od znotraj, a si žele zadobiti nekaj znanja, ki je drugačno od pastirovanja krav, koz in priprave „rothe“ kruha. To je še vedno naš problem: Starši so mnenja,

da fant lahko obiskuje šolo, a da mora dekleta le znati trdo delati na domu. Danes mi je srce pokalo, ko sem bila priča, kako je družinski oče z ženo računal, koliko bodo „zgubili“, posebno še pri delu, če pošljejo hčerko stran, v šolo, vsaj za 14 dni. Pa sem se zato toliko bolj radovala pri zadnji hiši, ko je oče rekel, naj vprašamo hčerko, kaj misli o tem, to je o šolanju, in je ona prišla iz bajte ter se čisto jasno izrazila, da se želi naučiti kaj novega. Kakih 15 deklet bo tako prišlo pojutrišnjem k nam, da prežive z nami 14 dni. Seveda bodo prišle v družbi očetov ali mater, ker se ne spodobi, da bi dekleta šlo kam sâmo, pa tudi zato, ker ob podobnih prilikah dekleta rada zbeže s kakim fantom. Vesela sem, da je Pushpa pri nas, saj smo tako bližje gučerski stvarnosti. Tako smo tudi vsaj tri skupaj, sicer bi bili le dve, kajti tretja sestra, Španka je že tri mesece v bolnici. Tudi smo se preselile v novo hišo, ki je precej večja od prejšnje najete, in bi bilo brez tretje preveč „sunu sunu“ – prazno. No, pa tudi in pred vsem sem Pushpe vesela, ker jo imam rada kot lastno sestro.

Božično noč smo lepo praznovali: pripravile smo nekaj plesov in tudi igro. Dekleta iz vse doline so sodelovala in ljudje iz vseh hribov so uživali, ko so gledali. Ker ni niti cest niti električnih luči ob njih, se ljudje ob takih prilikah zberejo že ob šestih zvečer, pred temo, in smo se zato lahko prav korakoma pripravljali na polnočnico. Okrog 300 ljudi je vztrajalo v najlepšem redu in miru zunaj na prostem vse do druge ure zjutraj. In potem „garba“, narodni plesi vse do zore. Božično praznovanje pa smo podaljšali še skozi nadaljnjih 14 dni, ko smo se zbirale vsak dan pri drugi hiši in prepevale božične pesmi pozno v noč.“

In misijonarkino tretje pismo z dne 18. marca:

„Danes končujemo z drugo stopnjo šole za odrasla dekleta; one že spijo in sanjajo o jutrišnjem dnevu, ko bodo spet v svojem kraljestvu – na pašniku, pri zreli pšenici na polju ali v zakajeni kuhinji doma. Med tem ko smo se učile pisati, analizirale razmere, v katerih živimo, smo rasle v skupnosti ob kuhanju, pranju, mizi (sedimo kar na tleh in jemo s prsti...), pesmi in molitvi. Nobena ni vedela svoje starosti, a meni se zde šestnajstletne, čeprav za svoja leta malo premrtve; to bo verjetno v njihovi naravi, ki se izraža v otopelosti, nezainteresiranosti. Manjka jim življenjske energije in zavzetosti, kar bo verjetno posledica podnebja, prehrane, sploh načina življenja. Prav gotovo pa je to tudi sad usode gučarske žene, ki je še tako zelo zapostavljena... Že drugič so bila ta dekleta po petnajst dni z nami. Navadno jih je težko za to dobiti, ker jim stari dajo „prosto“ le takrat, ko ni dela na polju. In ker je vedno treba ali na pašo ali vsak dan prinašati vodo iz oddaljenega vodnjaka, pridejo k nam le tista dekleta, katerih starši razumejo, da je njihova hčerka vredna veliko več kot pa delo uri hiši... In to je tudi ena vrednot, ki jih prinašamo v to dolino.“

Sestra MIRIAM ZALAZNIK IBMV iz Karpurja nam je nazadnje pisala sredi februarja. Zahvaljuje se za poslano ji pomoč iz sklada KM za vse slovenske misijonarje in med drugim pravi:

„Novi misijonarji naše borbe za vztrajanje na misijonskem polju vsi ne poznajo. Kakšna sreča in blagoslov zanje, da si morajo vsakih nekaj let utrditi zdravje, se odpočiti! Koliko jih je popreje zgodaj umrlo! Tudi sama nisem mislila, da bom kljub vsemu dosegla to starost, kajti lahko rečem,

da pot ni bila brez težav, saj še v zadnjih 14 letih nisem niti enkrat imela prilike, da grem kam na oddih.

Trenutno tu mi katoličani in zlasti misijonarji nismo kaj priljubljeni pri oblastnikih. Najprej, ker ne odobravamo splavov in sterilizacije, drugič pa radi nekih nepravilnosti v denarnih transakcijah, o čemer mi podrobnosti niso znane. Zato zdaj vsem na prste gledajo, ki kaj prejmejo iz inozemstva.“

Iz nekaj pisem s. KONRADINE RESNIK s konca lanskega in začetka letošnjega leta poberemo tele novice:

„Meni gre po navadi; dela mi ne manjka, le zdravje mi peša; vprašali so me, če bi hotela iti nazaj v Evropo, pa sem odklonila, češ da želim ostati v Indiji, dokler nas ne izženejo. To verjetno ne bo tako kmalu, saj dežela je velika in tudi hindujci ter muslimani veliko dajo na vero in Boga.

Naša bolnica je vedno polna; bolniki pravijo, da zato tako silijo k nam, ker se tu bolnik počuti kakor doma, dobro postrežen, pa še sestre da molijo zanje.

Za božič smo tudi letos pripravile božična darilca za revne otroke, kakim 350im. Revščina je velika, me pomagamo, kjer koli moremo. Mnoge družine stradajo, ker oče vse, kar zasluži, zapije. Pred nekaj dnevi smo brali v časopisu, da bodo pobrali vse tiste, ki bivajo v zasilnih bivališčih ob cestah; v Bombaju jih je že okrog 150.000, ki nimajo pravega stanovanja.

Danes, sredi marca je tu vse veselo. Pri volitvah v poslansko zbornico je dosedanja predsednica Indira Gandhi izgubila. Ona je bila zelo naklonjena Rusiji. Naj Bog vodi nove vladarje, da bodo ustvarjali mir in pravičnost!“

Salezijanski misijonski brat LUDVIK ZABRET nam je pisal že proti koncu julija lanskega leta:

„Poslopja, ki jih zidamo za delovanje sester, smo že začeli pokrivati, pa je nastopila deževna doba, ki se vleče že tri mesece, pa ne moremo nadaljevati. Konec avgusta bo pa že bolje in bo spet sonce posijalo. Tedaj bom napravil nekaj slik, da vam jih pošljem za objavo. Sedaj ometavajo notranjost internata in polagajo tla. Stanovanje za sestre in njih dispanzer je tudi že precej zlezlo iz zemlje. Čas zelo hitro beži, delo gre pa radi vremenskih neprilik le bolj počasi naprej. Pa je treba imeti potrpljenje; tako bodo vsaj drugi še kaj za nami imeli narediti.“

Koncem istega leta pa nam misijonar piše, da nas bo v Baragovem misijonišču obiskal njegov sobrat, duhovnik Oreglia, Argentinec, ki je doma blizu Buenos Airesa. Ta da nam bo kaj več povedal o Indiji in njegovem delu tamkaj. Med tem je imenovani gospod res prišel v Baragovo misijonišče na obisk, lepo kramljal z nami pri kosilu in nam razjasnil marsikateri pogled na misijonske razmere v Indiji. Dali smo mu seboj nekaj pomoči tako za brata Zabreta, kakor za Ivana Kešpeta. Misijonar Zabret o svojem življenju v pismu tole omenja:

„Tu imam sedaj prav veliko dela, kajti moj predstojnik je odšel obiskat staro umirajočo mater in 92 let starega očeta. Tu ga za sveto mašo nadomestuje vsaj začasno sobrat iz Madrasa, tako da imamo vsaj dnevno sveto mašo.

Ivan Kešpret se je na poti v domovino oglasil tu pri nas, in ko se bo januarja 1977 spet vračal, se bo znova tu oglasil in tedaj mi bo napravil nekaj fotografij o naši zidavi in ostalem delu.“

Iz več pisem tamkaj delujoče misijonarke s. Cecilije Rode iz družbe usmiljenih sester sv. Vincencija Pavelskega, ki jih je pisala od Božiča lanskega leta pa do začetka aprila letošnjega, izvemo sledeče:

„Naš božič sredi muslimanskega sveta bo bolj skromno praznovan, toda Gospod je isti povsod, rodil se je za nas vse. V naši skromni kapelici bomo imeli polnočnico, pri kateri bomo navzoči: trije bratje, pet sester in misijonar lazarist, ki je prišel iz mesta, da bo maševal. A prepevali bomo s takim razpoloženjem kot oni v velikih katedralah...

Fotografija, ki jo prilagam, je še iz obiska naše kraljice, katera je v sredi; na sliki smo tudi me sestre,

in mali Jezusovi bratje v belih plaščih. Na skrajni levisi je naš bolniški ravnatelj, majhen debel mož; no moji levi je iransko dekle, ki stanuje pri nas v času svojega vojaškega službenega roka.

Tu smo imele vizitacijo; prišla je predstojnica iz Beyrutha. Pripovedovala nam je o strahotah civilne vojne. Sestre so veliko pomagale oškodovanim. Vsa pomoč je bila lepo organizirana. Veliko je otrok brez staršev. Ko sem poslušala o vseh raznih grozodetstvih, sem se spomnila na našo slovensko tragedijo med letom 1941 in 1946...

Pri nas pripravljamo zdaj „dan go-bavcev“. Te dni je bila v našem naselju televizija, da je posnela življenje v njem za program tega dne.“

Sestra Rode z iransko kraljico in ostalimi

IZ MISIJONSKEGA ZALEDJA

RAZDELITEV SKLADA „KATOLIŠKIH MISIJONOV“ ZA LETO 1976

Pri „Katoliških misijonih“ se zbirajo prispevki v pomoč slovenskim misijonarjem ne le iz Argentine, ampak tudi iz vse Evrope in Južne Amerike, dočim Misijonska znamkarska akcija pod vodstvom Karla Wolbanga CM samostojno zbira in pošilja pomoč raznim misijonarjem, prav tako tudi Misijonski krožek pri župniji Marije Pomagaj v Torontu. Pa tudi tako s Koroškega kot s Primorskega to in ono pomoč direktno pošljejo temu ali onemu misijonarju. V sklad „Katoliških misijonov“ se torej ne zbirajo vsi darovi naših rojakov, ampak samo tisti, ki jih razni misijonski centri ne pošiljajo naravnost misijonarjem. Povdarimo, da se v ta sklad nabere največ prispevkov s slovenske Koroške in iz Argentine. Vsi prispevki so sproti objavljeni v našem listu, kakor hitro jih prejmemo. Tu pa navajamo, katerim misijonarjem in koliko vsakemu se je oziroma se bo odposlalo iz tega Sklada KM posameznim misijonarjem. Pripominjamo, da so v tem vključeni samo splošni prispevki, ne pa oni, ki jih dobrotniki darujejo za določenega misijonarja; le-ti se odpošiljajo posebej. Obdarovane misijonarje v naslednjem seznamu navajamo po abecednem redu, brez ozira na deželo ali redovno družbo, saj jih naši bralci, katerim je ta seznam predvsem namenjen, itak kar dobro poznajo, če leta in leta prebirajo njihova poročila.

<i>Misijonar</i>	<i>Vsota</i>	<i>Misijonar</i>	<i>Vsota</i>
Bajec Ivan, duhovnik	200	Karničnik Mojca, sestra	250
Bernik Pavel, duhovnik	400	Keefe Ivan, duhovnik	300
Eratina Franc, duhovnik	470	Kerševan Marcel, brat	100
Brilej Rozalija, sestra	150	Kešpret Ivan, brat	150
Buh Franc, duhovnik	570	Kladnik Albin, duhovnik	470
Cukale Jože, duhovnik	550	Kokalj Jože, duhovnik	500
Čuk Emil, duhovnik	300	Kos Vladimir, duhovnik	500
Černe Magdalena, sestra	258	Kosmač Janko, duhovnik	500
Delčnjak Hugo, duhovnik	450	Kosovel Ernesta, sestra	200
Ehrlich Janez, duhovnik	520	Kraner Franček, duhovnik	500
Flajšman Frančiška, sestra . . .	150	Kravos Zdravko, brat	200
Gajšek Rok, duhovnik	500	Langerholz Kalista, sestra . . .	200
Gerkman Vida, sestra	150	Lesjak Ksaverija, sestra	250
Gider Pepi, duhovnik	500	Majcen Andrej, duhovnik	500
Glinšek Janko, laik	200	Medvešek Terezija, sestra . . .	150
Hočevnar Deodata, sestra	250	Miklavčič Anica, sestra	400
Janež dr. Janez, laik	300	Mlakar Janez, duhovnik	200
Jemec Tone, laik	200	Mlakar Kristina, laik	200
Kajnč Magdalena, sestra	150	Mlinarič Jože, duhovnik	400

<i>Misijonar</i>	<i>Vsota</i>	<i>Misijonar</i>	<i>Vsota</i>
Mrhar Marjeta, sestra	250	Rovtar Jože, brat	150
Novak Frančiška, sestra	350	Rudež Radko, duhovnik	400
Novak Vincencija, sestra . . .	176	Slabe Janko, duhovnik	500
Opeka Peter, duhovnik	450	Sreš Marija, sestra	230
Pavlič Terezija, sestra	150	Škerlj Zora, sestra	100
Pavlišič Marija, sestra	150	Štanta Ivan, duhovnik	500
Pavlin Stanko, duhovnik	500	Šteh Alojzija, sestra	100
Pirc Ksaverija, sestra	393	Šteh Benigna, sestra	100
Podkrajšek Lojze, klerik	200	Sušnik Rado, duhovnik	500
Pogorelc Elizabeta, sestra . . .	176	Tomažin Lovro, duhovnik . . .	600
Potočnik Amanda, sestra	150	Udovč Janez, brat	200
Potočnik Marica	150	Vidmar Leopold, brat	200
Poznič Valentin, brat	209	Zabret Ludvik, brat	200
Pregelj Franc, brat	194	Zalaznik Mirijam, sestra	250
Puhan Janez, duhovnik	500	Zupančič Jožefa, sestra	150
Rebol Franc, duhovnik	400	Žitnik Fredi, laik	200
Resnik Konradina, sestra	207	Žužek Janja, sestra	192
Rink Alojzij, duhovnik	300	Žužek Silva, sestra	200
Roberts Edvard, duhovnik . . .	300	Žužek Terezija	300
Rode Cecilija, sestra	251		

Poleg tem 79 živečim misijonarjem, je bilo dano na račun 1976 še živemu p. Poderžaju, ki je sedaj že med pokojnimi, 120 dolarjev. Tako vidimo, da je bilo oziroma bo točno 80 misijonarjem in misijonarkam poslanih vsega skupaj 23.536 USA dolarjev.

Otroci z misijona s. Ksaverije Pirc O.S.U. Ko pomagamo misijonarki, pomagamo tem malčkom.

NAS VELIKI DOBROTNIK Prelat Firmenich JE UMRL

Kdor pride v Baragovo misijonišče v Slovenski vasi v Argentini, se začudi velikim in lepim poslopjem, ki ga sestavljajo: Cerkev Marije Kraljice, ob njej prostorno samostansko poslopje, ki je obenem župnišče, vrsta stavb šolskega kompleksa: za otroški vrtec, ljudsko in srednjo šolo in velika šolska dvorana z dobro urejenim odrom, šte-

vilni administrativni lokali, potem pa tri, deloma štirinadstropno poslopje Misijonskega zavoda; in če opazi kakih 100 m stran še gradnjo veličastnega športnega „Ateneja“, ki bo moderno urejen in se bodo na njegovem pokritem igrišču s predpisanimi merami mogle odigravati najrazličnejše športne igre –, se obiskovalec vprašuje, kako smo mogli in moremo vse to zgraditi in urediti, kje smo jemali denarna sredstva...

Viri so bili sledeči: Prihranki izseljenih sobratov, dediščina pokojne usmiljene sestre Olge Ponikvar in sodelovanje vaščanov Slovenske vasi so zgradili cerkev in samostansko poslopje; Misijonski zavod je zrasel v pretežni meri iz dosmrtnih naročnin na list „Katoliški misijoni“, ki so jih v ta namen vplačali številni naročniki, nad 400, iz slovenskega zamejstva in izseljenstva; obširna šolska poslopja smo pa mogli zgraditi predvsem s pomočjo nemških katoličanov po odločilnem vplivanju stolnega prošta ahenske škofije, MSGR. DR. PETRA FIRMENICHA, ki je zlasti kot ravnatelj tamkajšnje Karitas skozi več let skrbel za stalno finančno pomoč gradnjam Baragovega misijonišča. S tem je postal prelat Firmenich naš največji dobrotnik.

Ta naš dobrotnik je pred kratkim umrl v nemškem Aachenu. Baragovo misijonišče mu dolguje veliko hvaležnost. Vabimo vse slovenske misijonarje po svetu in vse bralce Katoliških misijonov ter prijatelje Baragovega misijonišča, da se nam pridružijo in dobrotnega pokojnika priporoče Bogu, naj mu s svojo večno ljubeznijo poplača njegovo ljubezensko dejstvovanje v življenju!

PO MISIJONSKEM SVETU

V ZAIRE se kljub težavam zadnjih let Cerkev lepo razvija. Med 22.786.000 prebivalci (po zadnji statistiki) je 9.641.000 katoličanov. Tako je petina afriških katoličanov v Zaire. Domačih škofov je že 39. Le 11 je še belih škofov. In znano je, kako se ravno Cerkev v Zaire trudi, da bi dobila čim bolj afriški izraz v vsem: od liturgije do teologije. Je pa še premalo domačih duhovnikov. Številka 687 pomeni za toliko škofij problem. Če bi morali nenadno Zaire zapustiti tuji misijonarji, bi nastala pastoralna katastrofa. Kajti tujih misijonarjev je še 2.338. Prav tako je domačih redovnic dober milijon, dočim je tujih misijonark nad tri milijone. Pač pa je redovnih bratov domačinov več (373) kakor tujcev (300). Škofje dajejo pobudo za sodelovanje vseh: tako pri socialno-karitativnem delu kakor v pastoralnem. Pa še poudarek je dan na bazične skupnosti, kar je na primer upanje prenove v Latinski Ameriki. Vsekakor razodeva Cerkev v Zaire ne le trdoživost, ampak tudi dinamичnost v najmodernejšem pomenu besede.

MALAZIJA je država, ki obsega malazijski polotok in nekaj otokov. Po sebi je dosti komplicirana država. In se smatra islam kot državna vera. Katoličanov je le 150.000. Veliko so storili v šolstvu, a s podžravljanjem ali drugimi ovirami so vedno bolj izrinjeni iz vzgojnega dela. Pač pa se

vedno živahneje udeležujejo na socialnem področju. Ker tudi Malaziji grozi usoda Vietnama, Laosa in Kambožde, se mlada Cerkev, ki seveda še ni razvita in sebi ne more zadoščati, pripravlja vendarle na tak usoden korak, da reši, kar se rešiti da.

V ZGORNJI VOLTI se je v zadnjih 25 letih število katoličanov skoraj podsetorilo. Med petimi milijoni prebivalcev je okrog 380.000 katoličanov. Razveseljivo je to, da je poleg 280 belih misijonarjev 118 domačinov. Tudi osemdeset bogoslovcev v seminšču napoveduje lepo bodočnost. Gotovo je za utrditev domače Cerkve potrebno še ogromno misijonskega dela in torej pomoči tujih misijonarjev. Pozitivno pa je dejstvo, da škofje skušajo čim bolj mobilizirati vse: duhovnike, redovnike in laike, da se posvete direktni evangelizaciji. Kakor po drugih deželah premikajo akcent na socialno ali karitativno delo ali na vzgojo, se v Gornji Volti posvečajo – ker je pač možnost za to dana – direktni evangelizaciji. Zato je tudi porast katoličanov tako očiten, ker to ni samo naravni prirastek, ampak zasluga predvsem konverzij odraslih ljudi. Torej tipično, tradicionalno misijonsko delo.

KAKO V VIETNAMU odslavlja misijonarje, nam je pisal že naš starosta g. Majcen. Njegov italijanski sobrat Luvisotto je v svojem pripove-

Afriški trapisti pri poljskem delu

dovanju zapisal še bolj zanimivo slovo. Je to vzhodnjaška olika ali je to prefinjena ironija? Komisar, ki mu je izročil nalog, da odpotuje, je takole govoril: „Vietnam vas ne potrebuje več. Mi že imamo vietnamskega kardinala, imamo domačo hierarhijo. Imamo veliko število domače duhovščine. Mi vse storimo, da vam pomagamo iti domov. Mnogi bi radi zapustili Vietnam, toda ne dobe dovoljenja. Vi ste v resnici privilegirani in morate biti zato srečni.“

Drugače je govoril saigonski nadškof Nguyen Van Binh, ko je pred odhodom pozdravil misijonarje: „Odločitev vlade je boleča za vas in za nas. Vi nas zapuščate, a zapuščate nam veliko dediščino. Zapuščate nam 25 škofij, ki so zdaj vse izročene domačim duhovnikom. Samo na jugu je 1.600 škofijskih duhovnikov in več kot 350 redovnih duhovnikov, več kot tisoč redovnih bratov in 6.000 redov-

nic in okoli dva milijona in pol vernikov. Vi odhajate, a vaše kongregacije ostanejo. Lahko ste ponosni na svoje naslednike, ki so večinoma še mladi, a vas vredni.“

Slabše je na severu, kjer je za 1.200.000 vernikov le 300 duhovnikov, še ti so večinoma starejši. Bivši misijonarji, ki so morali Vietnam zapustiti, kakor tudi domači, ki so ostali na svojih mestih, vsi se predobro zavedajo, da se pričinja težka borba za obstoj. Ta borba ne bo tako v „rokavicah“, kakor je čutili v lepih besedah izgnanim misijonarjem. Vendar novi kardinal in škofje upajo, da bodo verniki in duhovniki odporni in bodo izpeljali Cerkev skozi to težko preizkušnjo.

LAOS kot po vrsti delajo vzhodnjaške komunistične države, ni izgnal samo katoliških misijonarjev. Po zadnjih poročilih zapirajo tudi budistične templje in pagode in menihi si mo-

rajo poiskati delo in začeti živeti čisto privatno življenje.

ALŽIR je razsežna država, že 23 let samostojna. Večino ozemlja tvori puščava. Vendar je 15 milijonov prebivalcev, ki so pretežno muslimani. Katoličanov je med njimi le 60.000. V glavnem mestu je seveda veliko tujcev, ki so vseliti v to število katoličanov. Nadškof mesta Alžira je Francoz Etienne Duval, ki je zdaj tudi kardinal. Pastoralni ali misijonski problemi so prav isti kot v vsem muslimanskem svetu. Dolgoročno, potrpežljivo delo, za katerega je treba imeti tisto vztrajno upanje, kakor ga je svojim belim očetom dajal kardinal Lavigerie.

KARDINAL MALULA iz Zaire je ostro obsedil škofa Lefebre, ki po njegovem „zavrača papeža in vse ostale škofo sveta“. Četudi je po koncilu ta ali ona stvar zašla na stranske poti, jih je treba uravnati. Toda upor omenjenega škofa je samo škoda za vso Cerkev. Kardinal ob tej priliki znova izpoveduje solidarnost s papežem in prosi vernike, naj molijo za edinost Cerkve.

V GANI je škof Peter Kwasi Sarpong (v mestu Kuwasi) vzpodbujal kristjane, naj sodelujejo pri socialnem in političnem delu v Afriki. Saj je ravno „Afrika rodovitni teren“ za tako udejstvovanje, pravi škof. Odločno pa trdi: „Kapitalizem ni združljiv s krščanstvom. Marksizma in maoizma ni mogoče sprejeti.“ Cerkev „ima nalogo, da osvobaja človeka v celoti: telo, duha in dušo. Naloga Cerkve je trojna: oznanjati božje kraljestvo, tu in zdaj ustvarjati božje kraljestvo in s kvaliteto in karakteristiko svojega življenja napovedovati obljubljen božje kraljestvo“. Tak je program škofa domačina ne le za Gano, tak program želi za vso črno Afriko.

V TRETJEM SVETU, kamor sodi misijonski svet obenem z Latinsko Ameriko, deluje več redovnih duhovnikov kot pa škofijskih. Med 93.323 duhovniki je 45.529 svetnih duhovnikov, to pomeni 49.3%. Redovnih duhovnikov pa je 46.794, kar zneso 50.7%.

JUŽNI DEL SUDANA, ki je pred leti doživel krvave dni, je še vedno „skrajno revna in zapuščena Cerkev“, kot se izraža misijonski poznavavec razmer. General Nuemeiri, predsednik države, je strpen. Zato pravijo škofje: „Zakoni so taki, da je mogoče živeti“ a pristavljajo: „dokler bo vladal Nuemeiri“. Uporniško gibanje na jugu lahko spet ustvari napetosti in novo prelivanje krvi. Znano je namreč, da je prav na jugu bilo misijonsko delo cvetoče. Severni del je muslimanski in kot povsod težko dostopen evangeliju. Na jugu pa so črnci-animisti, ki so sprejeli evangelij z lahkoto. A prav ta mlada Cerkev je bila pred leti do kraja uničena. Obnavlja se in upa na boljše dni, a to le pod pogojem, da ne izbruhnejo nova sovraštva med muslimanskim severom in črnskim jugom. Strokovnjaki so mnenja, da bi prav na jugu – če bi bil primeren mir – s pomočjo od zunaj: denarno pomočjo in zadostnim številom misijonarjev lahko v desetih letih zacvetela lepa krščanska občina. Četudi drži, da je morda najubožnejša Cerkev na svetu, vendarle hrani upanje na bodočnost. Gotovo je najbolj razveseljivo, da je v bogoslovju v glavnem mestu Juba (za južni del) letos 70 bogoslovcev.

ZA SINODO, ki bo letos septembra v Rimu, se misijonski škofje resno pripravljajo. Tako Afrika kot Azija morata iskati svoja pota, da se ista resnica oznanja na način, ki je domačinom dostopen. Evropski katekizmi se težko uporabljajo v teh deželah.

"KATOLIŠKI MISIJIONI" so splošen misijonski mesečnik, glasilo papeških misijonskih družb, slovenskih misijonarjev, "Slovenske misijonske zveze". Izdaja ga "Baragovo misijonišče". Ureja Franc Sodja C.M., soureja in upravlja Lenček Ladislav C.M. — Naslov uredništva in uprave: El Cabezuelo (ex Loubet) 4029, Remedios de Escalada, Provincia Buenos Aires. Tiska "Editorial Baraga del Centro Misional Baraga", Colón 2544, Remedios de Escalada, prov. Bs. Aires. S cerkvenim dovoljenjem.

NAROČNINA ZA LETO 1977: V Argentini in sosednjih deželah: 1. polletje 400 pesov. Celoletna: V ZDA in Kanadi: 4 dolarje; v Italiji: 3.500 Lir; v Avstriji 80 šilingov; v Franciji 20 NF; v Angliji 2 funta; v Avstraliji 4 dolarje.

PLAČUJE SE NA SLEDEČIH NASLOVIH:

Argentina: Baragovo misijonišče, El Cabezuelo (ex Loubet) 4029, Remedios de Escalada, prov. Buenos Aires. — Dušnopastirska pisarna, Ramón L. Falcón 4158, Buenos Aires.

ZDA: Rev. Charles A. Wolbang CM, 131 Birchmount Road, SCARBOROUGH, Ont., Canada M1N 3J7 — Mr. Rudi Knez, 17826 Brion Ave., Cleveland, O. 44119. Mrs. John Tushar, Box 731, Gilbert, Minn. 55741. — Mrs. Ana Gaber 2215 So. Wood Street, Chicago, Ill. 60608 U.S.A.

Kanada: Župnija Marije Pomagaj: 611 Manning Ave, Toronto 4, Ont.; župnija Marije Brezmadežne: rev. Ivan Jan CM, 739 Brown's Line, Toronto, Ont. M8W 3V7; Zg. Montreal in Quebec: rev. Jeretina Janez CM, 405 Marie Anne East, Montreal, P.Q.; za Winnipeg in okolico: rev. Ivan Plazar CM, 95 Macdonald Ave. Winnipeg, Man. H2J 1Z9.

Italija: Dr. Kazimir Humar, Corte San Ilario 7, Gorizia.

Trst: Oddajati na naslov: Marijina družba, Via Risorta 3

Francija: s. Cecilija Prebil, Rue du Bac 140, Paris VI.

Avstrija: B. Seelsorgeamt, Viktringer Ring 26, Klagenfurt.

Anglija: Rehberger Gabrijela, 132, George Street, Bedford.

Avstralija: Slovenske sestre, 4 Cameron Court, KEW, Vic. 3101.

MISIJONSKI DAROVI

ZA TISKOVNI SKLAD KM

Jože Mejač CM, Kanada, 10.000 pesov; Jakob Sušnik, Slovenska vas, 1.000 pesov.

V SKLAD KM ZA VSE MISIJONARJE

N.N., San Justo, Argentina, 1.000 pesov.

ZA POSAMEZNE MISIJONARJE

Za o. Jožeta Cukale S.J., Indija, g. Japelj iz Miramara, Argentina, 2.000 pesov.

Lepo vabimo vse bralce našega lista, da darujejo v Sklad KM za vse slovenske misijonarje in misijonarkel! V tej številki je objavljeno, s kakšnimi zneski se je v letu 1976 pomagalo posameznim misijonarjem iz tega sklada. Zdaj zbiramo v sklad za leto 1977; prosimo za prispevke! Slovenskih misijonarjev in njih žrtvovanja za misijone, tudi v imenu vsega našega naroda, ne občudujemo samo, ampak tudi z njimi sodelujemo. Če bomo s slovenskimi misijonarji skupaj žrtvovali, bomo z njimi skupaj tudi deležni božjega misijonskega plačila. Zbirajmo si zaklade v nebesih, kjer jih ne uničuje rja in žro moli ter tatje ne kradejo. . . , nas je povabil in nas še vedno vse vabi Kristus Gospod!

Bolničarka s Formoze
nosi križec Rdečega križa ali Kristusov?

Registro de Prop. Int. No. 1150563
Director responsable, Lenček Ladislav
Domicilio legal, Cochabamba 1467
Buenos Aires

Correo
Argentino
Suc. 37

FRANQUEO PAGADO
Concesión N° 3143

TARIFA REDUCIDA
Concesión N° 5612